

sm

semper magis

Broj 10 Godina X

list učenika Isusovačke klasične gimnazije
s pravom javnosti u Osijeku

zarada
ili zadovoljstvo

Isusovačke škole
u Europi

Sumrak
ukusa

Brija
Poslije
Svirke

SEMPER MAGIS
(UVIJEK VIŠE)

List učenika Isusovačke klasične
gimnazije
s pravom javnosti u Osijeku
šk.god.2008./2009., broj 10, godina
X.

Izdavač:
Isusovačka klasična gimnazija
S pravom javnosti u Osijeku,
Trg Vatroslava Lisinskog 1

31 000 Osijek
Tel.:031/215-120
Telefax:031/215-123

Za izdavač:.
o. Ivan Matić, DI,
ravnatelj

Glavna urednica:
Ana Mateja Vuković, 4.a

Odgovorna urednica:
Vera Bilandžić, prof.

Novinari:
Ana Mateja Vuković, 4.a, Marija Šokac,
4.b,
Borna Biljan, Filip Kurbanović, 3.a, Borna
Danarić,
Slavica Grgić, Božidar Nad, Vjeran
Ratković, 3.b
Vanja Luketić, Dea Kričkić, 3.c, Dominik
Knezović, 2.b,
Berislav Ruška, 1.a, Kaja Grgić, Ana
Marija Kovačević, 1.b

Suradnici:
Tihomir Ranogajec, Ivan Zigmund, Matea
Vadija, 4.a, Marija Margarita Klobučar, 4.
b,
Andrea Teodosić, 3.a, Ivona Felja, Marin
Kuharé, Marija Završki, 3.b, Leon
Smiljanic, 3.c,
Zvonimir Glavaš (bivši učenik)

Grafički urednici:
Ana Mateja Vuković, 4.a, Ana
Čolak, Filip Kurbanović,
Andrea Teodosić, 3.a
Zoran Antolović, 2.b

Naslovnička:
Ivan Zigmund, 4.a
portret

Fotografi:
Elizabeta Vujošević, 3.b
Ana Čolak, Filip Kurbanović, 3.a

Lektura:
Ana Čolak, Andrea
Teodosić, 3.a, Vanja Luketić, 3.c

Sadržaj:

Mi o nama.....	4-23
Novopečeni.....	24-25
Klasični kutak.....	26-27
Vjerom kroz život.....	28-31
Pametujemo.....	32-35
Razgovarali smo.....	36-37
Po ušima.....	38-41
Meni se putuje.....	42-45
Maturanti.....	46-48
Sport.....	49-50
Leonov kutak.....	51

RIJEĆ UREDNIKA

U početku Sempera bježe riječ i riječ bježe od urednika. Eto, doživjela sam i to da se na mom dugackom popisu tekstova koje trebaju napisati nude i jedan pod ovim naslovom. Upravo ste otvorili jubilarni deseti broj Sempera. Što se tiče grafičkog izgleda, nastojali smo se držati tradicije, ali i uvesti neke promjene. Dok ovo pišem, ispred mene stoji proslodlogodžni Semper otvoren na Riječi urednika i u njega stoji da su svi rokovi za Liderane te godine pali ekstremno ranio i da smo imali samo dva tjedna za sve dovršiti. E pa, ove godine su galji još ranije! Sve je moralni biti gotovo u samo tjedan dana. Pa bih u tom duhu htjela poloviti moju najužu obitelj zadnjim tjedanjem dana, grafičko uredništvo: Andreu Teodosiću, Ami Čolaku, Zorani Antoloviću, Filipu Kurbanoviću i petroviću Berislavu Rušku, divne, mlade i nadisive radiovke ljudi. Nas šest je upređo i nadlijadskom snagom u samo tjedan dana uspjeli smo učinjati sve tekstove, fotografije, prelomni stranicu, stvariti popise pod fotke, prebaciti sve u format .pdf, poslati na Liderano i u tiskara. Širili smo ljubav, toleranciju, red, red i disciplinu.

kampiranjući u kabinetu informatike i slušajući himnu ovogodišnjeg grafičkog uredivanja, »Kosovsku« od Bijelog Puceta (moje draga grafičko uredništvo mi je napomenalo da moram to spomenuti). Posebna zahvala također divnoj (i lijepoj) (morala sam, postava 4.a i donična znaju o čemu je riječ)) profesorici Božidari, koja je radila naporno da odigra grijev profesora na čijim satima nismo bili, hranila nas iz svog dječja kad smo bili već na izmaku snaga od desetosatnog sjedenja pred računalima u kabinetu informatike, dizala moral, bila glavni optimist i nije si dala malu u gorjenju robova nego nas pustila da radimo bez nekog previlegijskog pritiska. Od tekstova koje smo učinjali načiće ponešto o filmovima koje su učenici naše škole snimili zadnje dvije godine, o našem nastupu u Parlaonici, o još jednom školskom bendu, o proslodgođišnjem projektu, modnom kabinetu naše škole, knjigama (kako profesora tako i učenika), prosjedci, angedotama, novopečenima, potovanjima profesora i učenika, koncertima... Baš nas je svuda, a sve smo to, kao i prešle godine, zaokružili Leonovim

katkom za lijepi trenutak. Iako možda neki skeptici sumnjuju, namidili smo se i više nego pošteno. Moram spomenuti i Božidaru Nadi i tako mi ispuniti gornju želju da se nude u Riječi urednika. Nadamo se da ćete dok budate prelistavali Semper (nećemo biti preoptimistični pa pretpostaviti da ćete baš pročesljati svaki tekst), pomno se informirati, ali i zabaviti. Ove godine se oprashtimo od još jednih monotonata, a u toj ekipi sam i ja, pa će ove retke sljedeće godine pisati neko drugi. Bez obzira na to, pozdravljam vas do sljedećeg Sempera, za kojeg se nadam da će biti još bolji od svih svojih prethodnika, a dodat uživajte u ovom. Svako dobro, pište puno miljaka, jedite jabuke i mrkve, budite pristojni, slušajte dobru glazbu, ne jedite žuti snijeg (nije da ga je bilo mnogo ove godine, i bijelog i žutog) i sljedeće godine donesite tekstove već u prvom polugodištu radi očuvanja psihičkog i fizičkog zdravlja grafičkog uredništva. Zahvaljujemo!

*Ama Magija Vuković, 4.a
glavna urednica*

Dokumentarni film o kandidatici Giti

Filmski pochod

„Semper magis!“ ili „Uvijek više“ – moto je naše škole, a novinarska, to jest filmska skupina prošle se godine pobrinula da ne ostane sve na riječima. Maturanti Matija Vište i Zvonimir Glavai, potaknuti uspjehom filma u Varsavi, i tad još novoputeri klasičar Dominik Knežević, skupa su s profesoricom hrvatskoga jezika Verom Bilandžić uz mnogo rada, truda, sati provedenih snimajući, montirajući i sve što ide uz to (a vjerujte, to ne može stati u nekoliko redova) po drugi put stvorili desetomjesečni dokumentarac - „Crno-bijeli svijet“.

Svjesni toga da su ljudi često puni predrasuda o nama, našoj školi, klasičnom programu – ekipa se određula potruditi i poduzeti nešto u vezi toga. Na sreću, u 3. u snašli i više nego prikladnu osobu – Gitu Mariju Margaritu Klobočaru kandidatice je zetara svetoga Križa, komunikativna, pametna, otvorena osoba, i izvršna suradnica za snimanje filma, što nam je uvelike olakšalo posao. Malo skitanja po Đakovu, malo po školi i puno više sjedenja za Macem u montaži... i nakon dva tjedna bila je gotova drugareportaža upovjetnik IKG-a. Primarni cilj bio je pokazati film na Liranu. Polako, ali sigurno, uz male potiske (pojedini članovi komisije), preko općinske i županijske, stigli su

i do državne razine – Dubrovnika. Tri dana uživanja u Dubrovniku nije im teško palo. Kao što to inče biva na Liranu, zabave nije nedostajalo, a ni edukacije. Iako je slobodnog vremena bilo sasvim dovoljno, naši su filmati, kao i svi ostali, prisutvovali komentiraju svih filmskih uradaka koji su dostigli državni Liranu. Uspoređujući ostale filme s dokumentarcem o Giti, postalo je jasno da, obzirom na relativno kratak staž u ovom poslu, filmska ekipa IKG-a nimalo ne zaostaje za ostalima.

Sve se to odvijalo prošle školske godine, a kako film ne bi pao u забавer, ta je ista ekipa prisustvovala i na 13. reviji hrvatskog filmskog i video stvaralaštva mlađeži u Karlovcu, od 4. do 7. rujna 2008. g. Budući da je ta metoda uspjela i u slučaju Filmskog festivala u Pojlskoj prije dvije godine, profesorica je i ove godine jednostavno poslala prijavu, bez posebno velikih očekivanja. Metoda se ponovo pokazala uspiješnom te je filmska ekipa bila pozvana i na ovog dogadjanja, u grad na četiri rijeke – Karlovac. Odišćan smještaj, mladi filmati iz cijele Lijepe Naše, cjelodnevne reprodukcije, ali neobavezne – recept je za nekoliko i više nego dobro provedenih dana. Budući da je bio najmlađi, Dominik se, ni sam ne znajući

kako, naišao na radnjskim radionicama, koje su zahtijevale jutarnje terminje budenja; jednom Dominiku uskraćen je ocećaj da iih dana nema nastave. Ali, preživio je, vjerujemo i naučio nešto korisno. Kako to obično biva, sve što je lijepo kratko traje, pa je i ovaj festival proletio mu jevitom brzinom. Jedino što je ostalo bila je dodjela nagrada, i ponovo smo prošli i bolje nego smo očekivali.

Dokaz da je u svemu ovome bilo možda i više sreće nego pameti je i "filmovacija" (boca ispunjena foto-filmom) koja stoji u uredunjačegaravnatelja. Naime, stručnije žiri odlučio da je baš „Crno-bijeli svijet“ najbolji u kategoriji dokumentarnih filmova. Osim knjige i već spomenute „filmovacije“, nagrada je uključivala i mp4 player, koji su dečki prosljedili Giti, kao znak zahvale za sverdnu pomoć i sudjelovanje u nastanku filma. Budući da je Karlovac bio samo još dan u nizu uspjeha koja klasičari-filmati postizu posljednjih godina, i proteklih smo ih mjeseci vidali po školskim hodnicima i dvoritvu s kamerom, te sastima pred računalom. Priča sa stvaranjem filma se ponavlja, iškreno se nadamo da će novi filmovi ponoviti i uspjeh prethodna dva.

Vanja Luketić, 3.c

Goethe-Institut u IKG-u

GOETHE JOŠ ŽIVI

Dana 27. studenog 2008. u našoj je školi potpisani ugovor između naše gimnazije i Goethe Instituta iz Zagreba u suradnji s Veleposlanstvom Republike Njemačke. Svečanost je počela u 13.00 h u potkrovju škole. Ravnatelj škole, pater Ivan Matić, pozdravio je sve prisutne. Pozdravne govore održali su redom uvaženi gosti: gradonačelnik Matković, predstojnik Županijske skupštine Završnici, gđa Birgit Muhlhaus, voditeljica jezičnog odjela pri Goethe-Institutu iz Zagreba i g. Brökelmann, predstavnik njemačkog veleposlanstva, koji je i sam, na oduševljenju svih prisutnih pokušao

multimedijalnim sadržajima (TV, PC i popratna oprema) koji će se tijekom godina nadopunjavati i obnavljati i ostalim sadržajima. Nakon potpisivanja ugovora uslijedio je kratki koncert Torstena Riemanna, njemačkog pjevaca. Naposletku su gospoda Muhlhaus, pater Matić i gosp. Brökelmann prezeli vrtec na ulaznim vratima u njemački multimedijalni centar, te su se svi prisutni spustili do ulaza u školu gdje je otvorena plaketa partnerske škole Goethe Instituta: Na samom kraju svečanosti uslijedio je domaćak, na veliku radoši surpljivih učenika. Poslijepodneve je sate grupe učenika provela na zanimljivoj i poučnoj radionicici, koju su vodili László Papp i Torsten Riemann. Nakon što su se slegle emocije oko otvorenja, zamolili smo prof. Krajnovića za nekoliko komentara. Na samom je početku našeg razgovora istaknuo da je centar još u "izgradnji", te da on ne služi samo učencima, profesorima i osoblju škole, nego je otvoren i za sve ostale zainteresirane. Osim što služi za poticanje interesa za njemački jezik, centar je i veliko otiskanje profesorima tog jezika koji ga svojim učenicima putem različitih sadržaja mogu lako približiti. U budućnosti se nade da će poslužiti za već sada planirane projekte vezane uz njemački jezik. I mi učenici se nadamo da će nam centar omogućiti da spojimo ugodno s korisnim; priuštiti zabavu, a da pritom nešto i naučimo.

Potpisivanje ugovora

prigovoriti na hrvatskom. Nećemo reći da mi nije sliš, nego samo to da se nakon tek nekoliko riječi ipak kvalitetanjekako. Na svu reč, Miroslav Krajnović, profesor stranih jezika u našoj školi, pokazao se kao izvrstan prevoditelj, tako da smo, bez obzira na našu bolje ili lošije znanje njemačkog, svi sve mogli razumjeti. Nakon završetka svih govorova, sljedilo je potpisivanje ugovora o suradnji kojem su pristupili gđa Muhlhaus i pater Matić. Naša je škola ovim ugovorom dobila njemački multimedijalni centar koji se nalazi u potkrovju, a opremljen je knjigama, časopisima i

Božidar Nad, 3.b

Njemački kutak

Mi na 'Parlaonici'...

Kad narastem

Ukao Parlaonicu mnogi redovito svake subote prate na TV-u, vjerojatno se samo mali broj njih zapitao kako bi bilo da naša škola bude gost u toj emisiji. Kako svi jednomo dodu na red tako je i u našu školu stigao poziv za nastup. Mi smo, kavij jesmo, s oduševljenjem prihvatali poziv i započeli pripreme. Prvo je trebalo odabratu temu i učenike koji će sudjelovati u emisiji. Prema riječima profesorce Bilandžić, koja je zajedno sa sestrom Stelom bila zadužena oko Parlaonice, birani su samo oni najdarovitiji govornici od 2. do 4. razreda. Snimatelska ekipa došla je u našu školu kako bi snimila

skeć za Parlaonicu, te je dio škole pretvoren u pravi filmski studio. Novopečeni glumci, koji su mislili da će im taj dan proći lagodno bez nastave, grđno su se prevarili. Uverili su se da glumački posao nije nimalo lagan, a glumački kostimi (čitaj:cipele) nimalo udobni. Bilo je tu mnogo ponavljanja, smijeha, ali i znoja, te cijeli dan proboravljeno u školi, no rezultati nisu izostali.

Sretni i zadovoljni učenici nakon nekoliko tjedana, uputili su se u Zagreb na snimanje emisije. U

bit Ću... bogat!

dama". Tako su naši učenici imali priliku fotografirati se i upoznati i tu 'ekipu'.

Na kraju svega ostali smo oduševljeni mi, ali i sam redatelj. Preostaje nam samo nadati se da će naša škola biti, što prije, opet pozvana.

Berislav Ruška 1.a

Zagrebu je učenike dočekao pravi filmski studij - kamere, reflektori pa čak i šminka kojoj su se neki usprotivili, a neki ju oduševljeno, prihvatali. Raspravljalio se o tome što je važnije u poslu; zadovoljstvo ili zarada?? Gosti emisije bili su boksač Željko Mavrović, pjevačica Ivana Radovniković te Matija Babić urednik portala index.hr te Tomislav Rataj, montažer i snimatelj. Rezultatom 2:1 pobedu je, predvodnica sestrom Stelom, pogadate, odnijela skupinu za zaradu.

No, to nije sve. Igrom slučaja taj se dan u zgradji HRT-a snimala i popularna emisija "Ples sa zvijez-

(Ne)obrijani

Prije dvije godine naša škola postala je bogatija za još jedan školski bend. Iza njih je nekoliko nastupa, a snimaju i vlastite pjesme. Bend broji 5 članova i svi su iz naše škole: Božidar Nad (vokal), Zoran Antolović (gitaru), Leon Smiljanić (bubnjevi), Katarina Horvat (back vokal), i Vjeran Ratković (bass gitara). Ovdje možete saznati nešto više o njima.

Kako ste nastali?

Bezgrešnim začecem! Naime, mi kao mladi i neokrznuti rokeri ujedinili smo se kako bismo svirali iz zabave a kasnije smo se uvjerili da svaku pjesmu

možemo kvalitetno upropastiti i da za to imamo talenta.

Odakle dolazi vaše ime?

Na mandarinskom to znači AC/DC

Koju vrstu glazbe svirate?

Naša glazba je posebna grana glazbe, naime to je ujedinjenje suvremenog rocka i svega dobrog na ovome svijetu uključujući vjerovanje u Djeda Mraza i Miki Mausa. Naša glazba ljude tjera na promišljanje o sebi. Mislimo da će naša glazba promijeniti svijet i spasiti dupine.

Slušate li privatno glazbu koju svirate na nastupima?

Naravno da ne. To je možda jedini problem, razlikuju nam se ukusi. Za nastupe pjesme biramo demokratski, glasanjem.

Stvarate li vlastite pjesme?

Da, imamo dvije pjesme, *Stjarnadesa i Ne!* U pripremi je još nekoliko.

Odakle dobivate inspiraciju za svoje pjesme?

Promatramo ljudе kako čekaju na semaforima. Tako da nam svatko od vas može poslužiti kao inspiracija za novi hit. Ako vas promatramo duboko zamišljeni

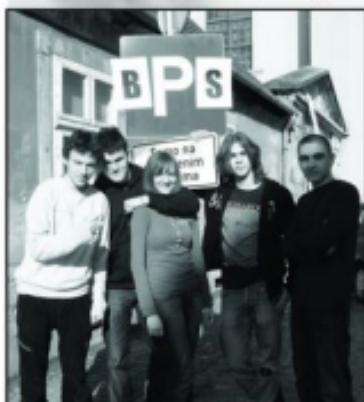
Hard Rock Hallelujah
ili ne, pišemo novu pjesmu.

Konkretno, odakle ste dobili inspiraciju za *Stjarnadesu*?

Željni ljubavi među svim rasama i staležima svijeta i šire uključujući vanzemljake, htjeli smo napraviti nešto što će ljudi potaknuti na razmišljanje.

Smatrate li da je *Stjarnadesa* dobro prihvaćena od strane publike?

Po našem mišljenju, *Stjarnadesa* je vrlo dobro prihvaćena i shvaćena, ako izuzmemo nekolicinu koja nas je zamolila da ju ne sviramo, no oni ne znaju što je kvalitetna glazba i ne *kontaju* se u umjetnost!

BPS - Brija Poslige Svirke

rokeri

Kako nastaje glazba za vaše pjesme?

Prvo se popije nešto za pokretanje moždanih vijuga (rakija). Onda Zoka po gitari nešto loše tambura, zatim se ubaci Leon s čudnim ritmovima indijskih narodnih pjesama. Vjeran kod kuće smisi bass dionicu koja je uvijek komplikiranija od same pjesme puta šest. A sad solo... solo je uvijek dio refrena odsviranjem jako loše, kao u cajkama.

Gdje ste dosad nastupali?

Nastupali smo na danima kruha, na danima sv. Nikole u školi, dan petak u *Biker baru* i na danima moto susreta moto kluba *My way* moto moto, još malo *Biker bara*...

Pričajte nam o odlasku na HTV!

Isli smo autobusom, bilo je fora. Hrana je fina i upozali smo DUŠKA!!! I izademo na televizor! Uglavnom, onđe smo svirali za *Parlaonicu*.

Smatraćete li vašu glazbu boljom od turbo folk-a?

Turbo folk nije glazba. To je zavijanje. Bolji smo.

Biste li snimili duet sa Darom Bubaram?

Naravno, tada bi svatko čuo za

nas, mlađi diljem Balkana i šire bi razbijali čaše, boce i glave na naše hitove, i vrlo bi se rado upoznali s njenim atr... vrlinama tj glazbenim sposobnostima.

Smatraće li se dobrom glazbenicom?

Nikako, znamo nešto sitno i znamo da moramo puno vježbati, što i činimo, valjda.

Kakvi su vam planovi u skoroj budućnosti?

Snimiti nove pjesme koje su u pripremi i nastupiti svuda gdje nas pozovu i gdje ih nagovorimo.

Kada biste se našli u krošnji gorugeć drveta, koga biste pokušali spasiti?

LEON: Duprine.

VJEKI: Svoju bass gitaru, ja nemam pojedatelja.

BOŽO: Kešince.

KAJA: Talambras

ZOKA: Simonu Gotovac, i meni treba lova.

Ukoliko nekog zanima nešto više o vama, gdje vas mogu potražiti?

Na myspaceu: myspace.com/brijapostjesvirke, a ako nismo tamđi onda smo u Balotama.

Dea Kričkić, 3.c

Vjeći - bas gitara

Leon - bubnjevi

Božo - vokal

Kaja - back vokal

Zoka - gitara

Drndanje auf Germanya

Stariji postav školskoga banda Isusovačke klasične gimnazije dobio je poziv na festival školskih bendova u grad Pforzheim. Upućeni smo tamo zbog bratskog odnosa gradskih poglavarstva Osijeka i Pforzheima i našeg umijeća sviranja.

Tako smo nas sedmero (elitnih) svirača banda Lazy Storm (članovi: su Zigi, Oz-y, Pero peravljka, Jura *tandakalo*, Stanić *dandalo*, Vadlija hmm.... E i ona neka Majda) jednog lijepog četvrtka krenuli putem Njemačke...

Glavna posjeta ovog puta bila je Pforzheim, grad u kojem se svake dvije godine održava festival školskih bendova koji su uglavnom iz Njemačke, ali da ne bude jednolično, „čovuku“ i poneki strani bend.

Nakon mukotrpnih 14 sati vožnje (gdje smo imali prigodu vidjeti kako vozač busa kada nema vozačku dozvolu uspijeva litrom likera podmiriti policića... hehe... i to je EU!) došli smo u kišni Pforzheim. Smješteni smo u dački dom

nedaleko od centra grada. Tamо smo proveli tri dana, a izgledalo je ovako:

1. dan

Da preskočimo dosadni dio u kojem bi opisivali raspakiravanje, jedenje, spavanje, tuširanje, nuždenje, obilazjenja grada (zijevo...), Zigijeve umjetničke fotografije konzervatora, navlaženje čarapa i ostalo, te večeri smo prisustvovali tzv. jami sessionu koji je imao ulogu upoznavanja sudionika festivala.

Rijetko se tako nešto može vidjeti u OS, da se nađe ekipa koja inače ne svira, niti se poznaju te da svatko uhvati neki instrument i počne svirati, a onda se prikluči tko god zna svirati tu pjesmu. To je bilo zanimljivo iskustvo u kojem smo upoznali dosta Nijemaca raznih dobi (od 16 do 60 god.).

2. dan

Nakon po Majdi i Vadliji svušte prekratkam, četverosalnom kupovinom otišli smo do gradskog poglavarstva gdje smo upoznali gradonačelnika Pforzheima.

Bili su vrlo pristojni pa su nam dali da si izaberemo gitare na kojima ćemo svirati, a Zigiju su kupili bas gituru (tzv. Ante-ork). Tog je dana i počeo taj festival školskih bendova, te smo večer proveli tamo u društvu ostalih bendova. Nakon festivala smo s članovima jednog metal benda

otišli u njihov kafić ispred kojeg smo skoro imali bliski susret s ruskom šakom, ali je sve na kraju dobro prošlo...

3. dan

Došao je dan nastupa, proveli smo ga u zadnjim pripremama za svirku navečer i u zafrikanciji po Pforzheimu, sobama, samom festivalu...

Tijekom svirke bilo je malo (više) tehničkih problema, ali rulja skače na sve!

Večer smo dodatno zasladići sa kebabom kod Turčina gdje smo sva tri dana bili, čak nas je i taj Turčin počastio jer sino se sprijateljili s njim!

4. dan

Povratak uz filmove Dolph Lundgrena, cara trash akcijskih filmova!

Propustivši slikanje u školi u ponedjeljak i ova pustolovina otišla je u lijepce uspomenue.

Tiborin Ranogajec i Ivan Sigmund, 4.a

Web stranica naše škole

MI O NAMA

IKG.HR

Htjeli to priznati ili ne, mi smo internetska generacija. Gotovo svaki učenik naše škole ima svoj profil na myspaceu, facebooku i drugim stranicama, te smo gotovi da svaki dan online družeći se s neznanim osobama.

bivših) učenika naše škole.

Kao i svaka druga (obziljna) web stranica, sadržava dio s vijestima koje se ažuriraju. Također, ondje se

dogadanjima oko nje, ali i aktualnih tema koje nas svakako zanimaju. No, ono što forum drži na životu svakako je zafinkcija i druženje nas učenika ove škole. Vrijedni učenici ostavljaju čak i obavijesti o ispitima, lektirama

Naša draga škola od početka se trudi držati korak s vremenom te već mnogo vremena njeuje i osvježava svoju internetsku stranicu. Namno, radi se o stranici www.ikg.hr koja odražava nekoliko sadašnjih (ali i

moga pronaći i nama korisne informacije kao što su raspored sati, popis profesora i popis učenika, a svoj dio stranice imaju i udrugu bivših učenika Amici te peter Čadek koji uređuje duhovni katalog. Ujedno, svatko od nas može se pronaći u galeriji slika koja priča svaku veću manifestaciju i dogadjaj u našoj školi, kao što su Dani kruha, posjete rezidenciji isusovaca, izleti, ekskurzije i nastupi naših školskih bendova koji su uvijek dobro posjećeni. Tako ćemo se zasigurno uvijek ponovno vraćati na galeriju kako bismo se prisjetili Olimpijske Grčke, Rima i drugih naših odličnih projekata. S druge strane, najpopularnije i najposjećenije mjesto naše školske web stranice je forum. Jednostavnom i bezom registracijom ulazite u malu svijet rasprava o školi,

i zadaćama, što je doista jako korisno. Više se ne mogu sjetiti koliko je zadaća napisano samo zato jer su nas drugi, pa vjerojatno i vrijedniji od nas, podigli na njih. Ali ipak nam mnogo češće služi kao ispušni ventil nakon sedam sati provedenih u školi, uz rasprave o vezama uz sport, film, glazbu ali i viceve i biseve s nastavce na koje se uvijek može dobro nasmijati.

No, kako bi to sve to i dalje funkcionalo, potrebna je svakako svježa krv, tj. mlade snage koje će zamjeniti nas malo starije koje ćemo vrlo brzo postati bivši učenici škole. Zato, ako imate volje, snage i želje biti dio IKG web ekipe slobodno nam se javite i pridružite. Vidimo se online!

Ivan Ratković, 3.b

Semper Magis

Bogovi su po

Zlatna palača Olimpa

Had

Plesačice na Olimpu

Zadnjih nekoliko godina ruša je škola imala običaj organizirati velike projekte u čiju su organizaciju i realizaciju bili uključeni svi učenici i djelatnici škole. Mjesecima prije dana predstavljanja projekta svi bi marljivo radili, uvježbavali predstave i pripremali najstotine detalje kako bi na dan prezentiranja projekta sve bilo savršeno. Prisjetimo se projekta „Rim“ prije dvije godine kada je cijela škola bila u rimskom izražaju, a posjetitelji su mogli upoznati sve čari starog Rima, te projekta „Slavonija – plodno tlo za velike lude“, godinu dana poslije Rimu, kada su učenici i profesori posjetiteljima predstavili Slavoniju na jedinstven način. Očarani ovim projektima, posebice Rimom, mnogi su mislili da se takvi projekti ne mogu ponoviti niti nadmašiti. No, prošle je godine vrijedna člupa sastavljava od učenika, profesora i ostalih djelatnika reče škole dokazala suprotno. Deseta godišnjica postojanja naše škole jedan je od čimbenika koji je ovaj projekt učinio još veličanstvenijim. Glavni vode projekta bili su profesori Rahela Janson i Matija Zorić čije su ideje realizirane uz asistenciju učenika i profesora naše škole te Tekstilne škole, koja nam je izradila odjeću. Projekt je bio zamislijen da bude što sličniji projektu „Rim“, ali mnogo uživseniji i bogatiji. Cilj je bio posjetiteljima pružiti antičku Grčku i njegovu zadivljujuću kulturu i umjetnost na način da cijela škola taj dan živi i diše u grčkom ozračju. Cijeli proces oko organiziranja projekta nije se zreto razlikovao od ostalih. I ovog puta formirane su razne dramske i kreativne grupe u čiji su rad bili uključeni svi učenici i profesori. Nekoliko mjeseci prije projekta grupe su se počele sastajati, a punom parom radilo se od samog početka. Posla je bilo puno; trebali smo samostalno pripremiti kuće, predstave i cjelokupan ambijent. Posao se nije

li na čjeme

ostavljao za knji, a bilo ga je toliko puno da su učenici čak i mjesec dana prije predstavljanja projekta ostajali još dugo poslije nastave u školi. Na dan projekta sve je bilo podređeno nama. Kiša koja je padala cijelo jutro prestala je padati netom prije svečanog otvorenja. Usljedio je svećani govor na kojem su atraktivno i veličanstveno predstavljeni olimpski bogovi i na kojem su prisustvovali mnogi važni gosti iz svjetskog političkog života. A nekon govoru mnoštvo ljudi je navelilo u školu kako bi vidjeli, te i sami bili dio antičke Grčke. Imali su što vidjeti - deset atraktivnih grupe nudio je posjetiteljima idilično ozračje antičke. Na samom ulazu, u podrumu škole, nalazio se Hadovo podzemlje, definitivno registrirana i nezgospodnjiva radionica. Duše koje su lutele Hadom toliko su plašile posjetitelje, da su neka djeca čak i zaplakala, a mnogi se nisu ni usudili ući u podrum. Virgina grupa bila je i Poseidonovo carstvo mora, koja je u morskom ambijentu prikazala epizodu iz njegova života. U grčkoj agoni posjetitelji su mogli vidjeti, ali i kupiti razne posude i nakit kakvi su nosili Grči, a izradili naši učenici. Zaduži prikazani najpoznatije prevorbe smrtnika u biljke i životinje zbog bijesa bogova imala je grupu Metamorfoze, a njihov rad u vrlo mističnom ambijentu posjetitelji su mogli razgledati cijeli dan. Najslavniji proročić Pitti moglo se pogledati u humorističnoj predstavi Proročiste u Delfima. Dubov ita predstava o junaku Perzej i njegovim impostovinama bila je jedna od najposjećenijih. Po mišljenju mnogih, glavna atrakcija ove predstave bile su Graje, starice koje imaju samo jedan zub i jednu oko koje moraju digliti. Helenin salon ljepote bio je kutak za opuštanje i sasvećanjje. Osim što su mogli kupiti izvorne grčke kosmetičke proizvode, posjetitelji su se mogli

preputstiti rukama masera i frizeru.

U Zlatnoj palaci Olimpa prikazan je bezvrihan život bogova i njihove geobe. Ukoliko su posjetitelji poželjeli negdje zasjeti i pojesti nešto, a usput se zabaviti, grčka taverna u potkrubljuba bila je stvorena za njih. Ondje su se posimata nudila tradicionalna grčka jela i pića, a narod je zabavljao školski bend koji je tradicionalnom i modernom grčkom glazbom stvarao mediteransku atmosferu. Ne smijemo izostaviti ni marketing čiji su se članovi pobrinuli za promociju projekta fotografiranjem i vodenjem grupe posjetitelja po radionicama. Projekti je prešao i više nego odlично, a prema subjektivnim procjenama, posjetiljogaječokodvdjetištečljudi. Posjetitelji su bili toliko oduševljeni da nisu mogli vjerovati kad smo im rekli da su kuhiće i rekvizite samostalno osmisili i izradili učenici i profesori. Ba je ovo idealan način da se pripasti deseti rođendan reče škole. Nažalost, ove godine našoj školi sličnih projekata neće biti, no učenici se nadaju da će naron godine stvarke škola vratiti tradiciju stvaranja projekata.

Dea Kričić, 3.c

Perzej i Graje

Bogovi na okupu

Hrvoje Pavić i Marin Šušak - mладим автори knjige „Čepinska sjećanja“

Za povijest n

Hrvoje Pavić i Marin Šušak učenici su trećega razreda naše škole, a već i za sebe imaju obavljeni enuknjično povijesti Čepina.

Kada počinje tvoje bavljenje povijesku?

HRVOJE: Kao mal, kad bih isao kod bake, morao sam proći pokraj jednog dvorca, te bih svaki put prolazežuru kraj njega razmisljavao tko je nekad živio tu, kako su izgledali ti ljudi... Tako sam ušao muštu čija je to kuća, te mi je ona odgovorila da je to dvorac Adamovića. Danas sam prijatelj s

mene, kojim sam se nastavio baviti u osnovnoj školi, na satu povijesti i kroz povjesničare.

Zašto baš povijest?

MARIN: Nemam nekog posebnog razloga za to, ali je očito da me nešto jednom davno privuklo ka povijesti te se taj ljubav zadržala do danas. Zanimljivo mi je istraživati staru gradu Muzeja Slavonije Osijek, Arheološkog muzeja Osijek, a naročito osobne zbirke starini Osječana.

svetišti i župne crkve Sv. Leopolda Bogdana Mandića u Osijeku, iako mi je važan i sveukupni rad na knjizi „Čepinska sjećanja“. Spomenimo bih i svoj sadašnji rad na području crkvene povijesti, kroz koji istražujem gradu samostana i župa u Osijeku.

Koliko vremena ti oduzima povijest? Isplati li se to?

HRVOJE: Sve ovisi o tome koliko si vremena spreman odvojiti, ali i o tome na čemu radiš. Sve u svemu, oduzima

Promocija knjige

obitelji koja je izgradila taj dvorac. Moje ozbiljnije bavljenje povijesku počelo je u petom razredu osnovne škole, kad sam se učlio u povjesničare.

MARIN: U nižim razredima osnovne, samoinicijativno sam počeo istraživati po knjigama, a u razgovoru sa starim Osječanima, kasnije i s mještanicima selo Čepin, počeo sam otkrivati povijest tih krajeva. Zanimljivo mi je bilo otkrivati nove, do tada nepoznate stvari o mnom porijeklu, koje sam saznao od baka i djedova, bosanskih Posavaca, prekopavati po starim škrinjama i tavanima u potrazi za nečim meni do tada potpuno nepoznatim. Time sam, možda u početku kroz igru, započeo otkrivanje sasvim novog podrijetla za

Koje je vaše najveće dostignuće do sada?

HRVOJE: Mojim najvećem dostignućem smatram objavu knjige „Čepinska sjećanja“, no zapravo mi je jako drag taj cjelokupni projekt, razgovori sa mnogim ljudima, upoznavanje ljudi koji su stvarali povijest Čepina, prekapanje po gradi, stvaranje životnih poznanstava... Iako sam imao i drugih postignuća od kojih bi naveo prvo mjesto u županiji s istraživačkim radom iz povijesti u osmom razredu te 3. mjesto na natječaju HRT-a za Sedam hrvatskih čuda s radom „Wassersburg / Kolodvar“, ipak mi je knjiga najviše prirasl stru.

MARIN: Najvećim dostignućem smatram svoj rad kao službenu orguljaš

mnogo vremena, posebno kad se radi o nekom projektu, tada znam raditi po cijele dane. Tako je bilo pri pisaniu ove knjige. Financijski se ne isplati, ali kad primis dobre kritike i priznanja za rad, ipak osjećaš da se sav uloženi trud ipak isplatio.

MARIN: Ne mnogo, ali sve ovisi o pojedine i njegovom pristupu radu. Smatram da se bavljenje povijesku ne isplati zbog velike količine uloženog rada i truda za koji se ne dobije zasluzeno priznanje. No ipak, kad vidiš knjigu s tvojim imenom otisnutim za autora, osjećaš neki smisao svog rada.

Koliko razumijevanja profesori imaju za tvoje obaveze?

ikad nije reno

HRVOJE: Razrednica ima mnogo razumijevanja za moje izostanke, te mi ukoliko trebam nekako otići, na promociju knjige ili na snimanje za HRT, sve opravda.

MARIN: Slično je i kod mene; profesori imaju razumijevanja za moje obaveze, osobito razrednik koji opravdava sve moje izostanke bilo uzrokovane radom na području povijesti, bilo uzrokovane obavljana u župi.

Kako je bilo pisati knjigu? Zašto ste se baš odlučili na taj potез?

HRVOJE: Često se događalo da dođemo u knjižnicu, tražimo knjigu o Čepinu, a ni sama knjižničarka ne zna kako bi nam pomogla, ne zna što ima u knjižici, te na kraju odemo praznih ruku. Budući da smo znali da grada postoji, odlučili smo se na ovaj potez.

MARIN: Pisanje knjige bilo je prije svega naporno, trebalo je prikupiti sve materijale iz raznih izvora, a zatim to sve uboštiti u jednu smršljenu cjelinu. Najveći problem bila je papirologija oko izdavanja same knjige. Frustrirajuće je bilo ne pronaći ništa o bogatoj povijesti Čepina, jer to naselje ima povijest kojom se može ponositi i neki grad, ali je to javnosti potpuno nepoznato.

Kakvi su bili komentari u razredu na vaše objavljivanje knjige?

HRVOJE I MARIN: Ljudi su mislili da je to samo još jedan prolazni hir, no kad su shvatili da se radi o nečemu prilično ozbiljnom, bili su vrlo iznenadeni i ponosni.

MARIN: Štoviše, moj razred nije ni znao da radim na tem projektu sve do otprikljike tjeđan dana prije same promocije!

Koristi li vam bavljenje povijesku u svakodnevnom životu i u odabiru budućeg zanimanja? Što planirate nakon srednje škole?

HRVOJE: Koristi mi jedino ako govorimo o poznanstvu koje sam dosad stvorio, a o izboru budućeg

zanimanja nisam još detaljno razmišljao.

MARIN: Ne toliko koliko bi ljudi pomislili, više smatram povijest hobijem uz koji se mogu opustiti. Nisam u potpunosti odlučio što ću nakon srednje škole, ali postoje naznake da će biti vezano uz povijest.

Tko su vam mentori, na koga ste se ugledali u radu, tko vam je uzor?

HRVOJE: Prof. dr. sc. Mladen Obadi Šćitaroci, dipl. ing. arh. te Nikola barun Adamovich de Čepin, vitez habšburškog reda zlatnog runa i veleposlanik Suverenog viteškog mašteličkog reda za Republiku Hrvatsku, budući da je uvijek bio spremjan pomoći, bez obzira što sam tek obični srednjoškolac.

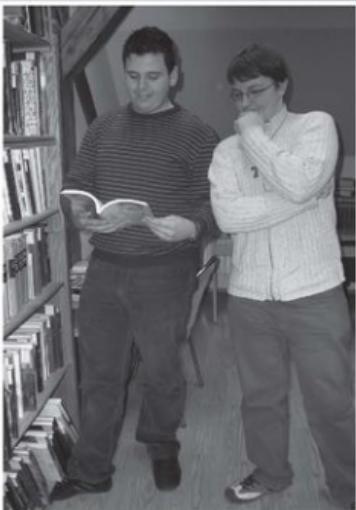
MARIN: Od velike pomoći bile su mi knjige autora prof. dr. sc. Mladena Obada Šćitarocija, dipl. ing. arh., savjeti profesorice Marine Vinaj, voditeljice knjižnice Muzeja Slavonije Osijek, istaknuta bila je i profesorica Višnju Gubicu iz Konzervatorskog zavoda u Osijeku, koja je svojim savjetima i ustupljenjem materijalima uvelike pomogla pri pisanju knjige.

Zašto biste drugima preporučili bavljenje povijesku?

HRVOJE: Zato jer je to dinamičan i zanimljiv posao u kojem neprestanost okrivai nove stvari, ali i stare običaje, upoznaje nove ljude...

MARIN: Jer povijest nije samo hrpa nebitnih činjenica, već postoji sasvim druga strana povijesti koja je nepoznata ljudima koji su neuspore barem malo pogledati činjenice iz drugog kuta. Povijest se ponavlja, time obuhvaća otkrivanje ljudskih života, te smo i mi sami dio povijesti koju svaki dan stvaramo, ponekad možda i odlukama cjeva važnosti nismo ni svjesni.

Slavica Grgić, 3.b

Karla Bogdan pobijedila na modnom natječaju

Djevojka s najvišem stilom

Svima je dobro poznato da klasičara ima svakog, a sedna ima i u modnom svijetu. Nakon ovogodišnja maturantica, Karla Bogdan, pobijedila je u Conceptovom natječaju «Djevojka s najvišem stilom» i doživjela pravu modnu avanturu.

Kako si uopće dosegla na to natječanje?

Došla sam s prijateljicom, neplamirano. Nisam točno ni znala o čemu je riječ.

Kako je sve izgledalo?

Sve je izgledalo vrlo opušteno. Atmosfera je bila odlična. Voditeljica je prvo predstavila svaku djevojku pojedinačno, tijekom čega je žari bilo i onda su na kraju izabrali tri djevojke

s područja Osijeka za daljnje natjecanje.

Koliko je djevojaka bilo i koliko su bile staze?

Concept trgovina gdje se sve odvijalo je bila kreativna djevojkama, mnogi su i vani čekale na svoj red. Uglovnom su sve bile moje godište.

Kako se samo natječanje i glasovanje odvijalo?

Prvo je žari odabralo nas 12 iz cijele Hrvatske, onda se glasovalo putem interneta (naše slike su objavljene na Conceptovoj stranici).

A kako si pobijedila?

Pa, niskonosno sam izabrana kao jedna od tri

djevojke na području Osijeka, pobijedila sam i na glavnom natječanju gdje su bile tri djevojke s područja Zagreba, Rijeke i Dubrovnika, ukupno nas 12.

Kako su ti javili da si pobijedila? Je li postojala neka nagrada?

Za pobedu su mi javili preko poštne pošte, a onda su me i nazvali. Nagrada je bila put u London za dvije osobe i Conceptova odjeća u vrijednosti 3000 kn, a cilj natjecanja je bila odabrat zlatno lice za Conceptovu kampanju za jesen/viđnu 2008./2009., pa sam ihla i na snimanje.

Kako si se provela u Londonu? S kim si illa?

Bla sam s najboljom prijateljicom. Glavni dio je zauzimao šoping i razgledavanje grada. Smještaj je bio odličan i osjećale smo se kao kraljice.

Kako je izgledalo snimanje?

Snimanje je bilo profesionalno, ali opet izuzetno pristupačno. Upoznala sam se s Galom Svilan, koja je snimala za Concept by Robert Seper. Švi su bili opušteni, topli i pomagali su međusobno. Zbog toga nisam nimala trenut. Ekipa je bila odlična.

Kakve su bile reakcije roditelja, okoline?

Moji najbliži su bili presretni zbog menе, jer znaju koliko volim modni svijet i koliko mi je to natječanje značilo.

Prepoznaja li te ljudi po slikama sa snimanja?

Peslige natječanja, kad su slike ostvarivane po trgovinama, javilo mi se mnogo ljudi i čestitalo. Bla sam prezretna jer su me ljudi prepoznali. Poslije kampanje za Concept, došle su i neke druge ponude.

Bi li voljela i dalje biti u tom poslu ili imati još neke ambicije, fiks, neki drugi posao...?

Sviđa mi se taj posao, ali više kao nešto usputno, kao hobi. U životu imam drugih ambicija. Htjela bih upisati (i završiti) medicinski fakultet i jednog dana biti liječnica.

Karla s Galom Svilan

Ana Mateja Vučković, 4.a

Učenici IKG na Fashion incubatoru

Manekeni IKG-a

Dni Hrvatska se zaostaje za modnim dogadjajima dokazuje i Fashion Incubator koji je održan u Osijeku u starom kinu Skripta. Za sve mlade i neafirmirane dizajnere ovo je posebna prilika da se dokažu i na kraju pokazuju svoj talent. Imaju priliku osvojiti 10.000 kn i put u New York na famozni Fashion Week.

Pod nazivom Fashion Movie počeo je i deveti Fashion Incubator, na temu filmova iz 60-ih pa sve do futurizma. Mladi su kreatori pokazali svoje vještine i sposobnosti oživljavanja najzapaćenijih filmskih trenutaka kroz skare i tkaninu. Bilo je to pozorni serii kao „Edward Škorecki“, „Boadior“, „Dive“ pa sve do pobjedničke kolekcije „Moderna Crenkapica“.

Ovogodišnji Incubator doživjela sam kroz ulogu manekenske zajedno s učenicima iz naše škole Antonelom Piplicom i Borisom Ravnjakom.

Sam je casting bio 10 dana prije u hotelu Royal, gdje smo izališi pred strog žiri i velik broj fotoobjektiva. Naime, samo za prolaz kandidati su, osim „prirodne ljepote“ morali biti viši od 175 cm (cure) i 183 cm (dečki). Kako posao manekenke nije nimalo lak, morali smo deći 6 sati prije samog dogadjaja na šminkanje, oblaćenje i

naravno psihiku priprema. Prvi sun se put u životu osjećala kao u nekom super sniži – američkim filmu jer je glavna tema svih razgovora bila „kilaka“, te „sto-mi-stoji-a-sto-mi-nestoji“ i, budući da me glava potako počela boljeti od svih ali izuzetno „dubokounimi“ razgovori pitala sam „hoće tko u pekanu?“ i odjednom nastala muk... nakon prezenata pogleda i nekoliko „slase...“ osla sam utažiti svoju glad bez obzira koliko će mi stete namjeti visokokalorična buhtla... u gramima!

Nakon povratak sa „zabranjenog terena“ došlo je vrijeme oblaćenja i šminkanja. Iako nam je sponzor šminku bila „Nivea“ šminkali su nas svime samo ne dotičnom markom.

Antoneli i meni to i nije teško palo, no jednom je Bobi to bio prvi susret sa šminkom i nije si jednostavno to mogao oprostiti. A ročka na i bile su žute blago pred kojima je morao u nincelo muževnog kombinaciji izći pred kako on to kaže „frendove koji će ga ratnici i cuni koja će ga ostaviti“.

Moran priznat da frizer nemaju nimalo obzira prema vašoj kosi te je nemilosrdno čupaju, razvlače i navlače dok ne dostigne oblik savršenstva i dok viša bol ne potvrdi onu stanu „za ljepotu treba trpjeti“. Antonela i ja plakale smo, i plakale...

Budući da sam se jedva uvukla u prvu haljinu i već spomenuta buhtla ostavila je traga i show je počeo.

Bili smo u izuzetno stresnom stanju jer nam je to svima bio prvi izlazak te vriste.

No, zahvaljujući klasičarskom dahu odradili smo to najbolje moguće i bili ponosni na sebe.

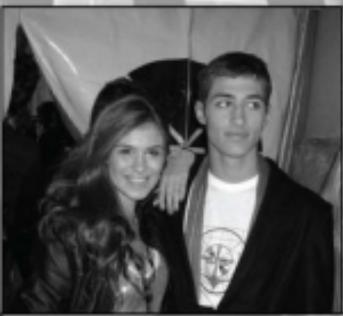
Sam dogadjaj krasile su i neke poznate osobe koje su se pojavile na after-party u Tufini te smo imali priliku upoznati i Fashion Guru te Fani (sad

mi život me smisla).

Nakon svega proživljenoga pitam se može li malo reflektirati i 5 minuta slane zaujetosti ono što mi doista jestmo? Naši ustavljanju ljepote?

Aleksa Vidačić, 4.a

Semper Magis

MOIRINE NITI POVEZALE UČENIKE

Vijest o objavljenom romanu našeg profesora Miroslave Krajnović brzinom punje salinu se po cijeloj školi. Kad je profesor najavio predstavljanje svoje knjige „Moirine niti“ u potkravlju naše škole niskodjivo za učenike i profesore, nekolikočini učenska sinula je ideja kako bi bilo lijepo prodavati veliki uspjeh našeg profesora, te ga imenadžti uljepšavanjem predstavljanja njegove knjige raznim izmenadžnjima.

kako bi tra njegovi učenici mogli još puno puta pripremiti mnoštvo ovakvih izmenadžnja kojima je on, kako je i sam rekao, bio oduševljen.

Marija Šokac, 4.b

Tako su domiljati učenici, okupljeni oko glavnog organizatora – patera Tomislava Špiranaca, skupili dovoljno sudstava kako bi profesoru pripremili dostojno predstavljanje:

Održavalo se zaista mnogo vremena, a prvo izmenadženje bio je pod Šarenim balonom koji su letjeli po cijelom potkravlju škole, kao u filmovima. Nakon nekoliko profesorova riječi o knjizi (uz neprestano obziranje je njegov smičić koji nimalo nije skrovio oduševljenje balonima), zvi su bili povrati da se ugute prva stotinu prepušnog hrana koju su pripremili snažljivi učenici. Tamo je bilo slobodljivih njemačkih kobasica, razni rezatci, torti i sokova.

Promocija knjige bila je baš osakva kakav smo je i zaznali, ispunjena svim onim čim je naš profesor uveseljava iz dana u dan – smijehom, zabavom i veseljem. Jedino što nam preostaje je zahvaljeti profesoru još puno uspeha u njegovom daljnjem bavljenju književnošću,

Posjet izložbi Račića i Rembrandta u Zagrebu

Mali rak i Nizozemac

Tko rano rani, dvije sreće grabe! Tako smo mi toga jutra, 23.siječnja 2009. uranili prema Zagrebu i uistinu ugrabili dvije sreće. Naime, tog smu dana imali priliku posjetiti čak dvije izložbe velikana umjetnosti, našeg (navodno) tragično preminulog Josipa Račića i nizozemskog baroknog slikara Rembrandta Harmenszoona van Rijna. Polazak u ranogutarnjim satima nije nas uspio omesti u nezaboravnom doživljaju. Račićevih najpoznatijih djela, kao i stalnog postava moderne galerije u Zagrebu. Premda je umro u 24. godini života Račićev je nemalen opus cijenjen među umjetničkim krugovima. »Pont des Arts« smatra se najboljim prikazom pariškog krajolika vidjenog okom stranca. Djela poput Majke s djetetom ističu se osobitim prikazom mrtve prirode, jednim od najboljih u hrvatskom slikarstvu.

Zanimale su nas polemike oko tajanstvene smrti mladog umjetnika, te smo kustosce galerije postavljali mnoga pitanja. Njegovo je navodno samoubojstvo obavljeno velom tajni. Mnoge su teze o uzroku njegova (samog) ubojstva, od nesretne ljubavi do sifilisa i materijalne oskudice. Nakon Račića, imali smo vremena obuci i stalni postav galerije koji je mnoge zaintirirao te smo se posramili svojeg (ne)znanja o domaćoj aktualnoj likovnoj sceni.

U poslijepodnevni satima posjetili smo Muzej za obrt i umjetnost gdje su bila izložena 103 Rembrandtova bakropisa. Uz stručnog smu vodiča obišli ciklopsku izložbu i saznali mnoge zanimljivosti iz života velikog umjetnika. Rembrandtovi bakropisi izrađeni su do najmanjih detalja, tako da smo čak i na prikazima

veličine 10x10cm mogli uočiti minijaturnu mačku na krovu vjetrenjače.

Nakon nekoliko sati slobodnog vremena, u večernjem smo satima krenuli doma, još uvijek pod dojamom izložbe kakvu se svakako ne posjećuje svaki dan.

*Manja Završki i Hannah Berkic,
Bi li se don Quijote zaletio i ovu vjetrenjaču?*

Sviraj Majkel

Pokaži što znaš

Općepoznata svima je marljivost i uspješnost učenika IKG-a na raznim i mnogim natjecanjima na kojima sudjeluju. No kakvi su resi učenici izvan školskih klubova? Koja su njihovi

interesi i skriveni talenti? Na ova i još mnoga slična pitanja dobili smo odgovor u petak 6. prosinca 2008. Pod vodstvom profesora Tomašlava Špirineca organizirana je večer talenata u našoj školi. Svi su se mogli svojevoljno javiti i pokazati svoje talente te se na taj način bolje upoznati s ostalim učenicima i profesorima. Program je bio raznolik, kao i lica sudionika. Neke od naših učenika pokazali su svoja glazbena umijeća: pjevanje i sviranje. Plesači su pokazali plesnost i igrokost. Likovnjaci su pokazali svoje radove, a filmski prikazali svoje filmske umarke. Sportaši su predstavili sebe i svoj sport, a gledaci su imeli svoje monologe. Poslije programa, nastupio je školski bend Briga poslje svirki, i zaokružio mnoge učenike naše škole. Na ovakoj prilici posebno zahvaljujemo profesoru Špirinecu i učenicima koji su pomogli u organizaciji jer bez njih

bilo mnogi vaši talenti vjerojatno ostali i dalje skriveni.

Ana Marija Kovačević, 1.a

Novi dokumentarac u režiji IKG-a

Prošle je godine „filmska ekipa“ IKG-a (Zvonimir Glavač, Maja Vištica, Dominik Knežević), kao što već svi znate, osvojila prvo mjesto za dokumentarni film na 13. reviji hrvatskoga

No Woman No Cry

filma i video-svjatašstva mladeži. Tako smo i ove godine krenuli u novu bitku... Tema ovogodišnjeg filma nikad nije još prošle godine, ali kako se stavi ekipa „mrežki“ mentorica prof. Bilinskić i vjerni snimanju Domunk krenuli su u lov za nove članove. Kada se ekipa napokon oformila odmeli smo se baciti na posao. Budući da su reakcije vecine mladih na pojam celibata negativne, cilj našeg filma bio je upoznati današnju mladež s celibatom općenito.

Strašno mišljenje da li su nam dr.

Ivana Račić (svećenik), Karolina Jukić (pedagođica), Alen Šimić (profesor), Gabrijel Lekić (bogoslov), a ozbiljnost teme razbili su učenici treće gimnazije, posebice matuzani. Prepoznatli smo svima da kriptu naš film „Ja, žene ni plaća... požurite... dok ga još nisu otkrali filmski stručnjaci... tko rati, možda ćeš ga za koju godinu gledati na velikom filmskom platnu.“

Marija-Margarita Klobočar, 4.b

Intervju s učenicom Katarinom Horvat

Višenamjenska Kaja

Za početak se predstavi ljudima...
Zovem se Katarina Horvat, 3. sam razred Dolacnica Kešinaca (smijeh)...
dalje nećemo komplikirati. ☺

Koliko se dugo bavili glazbom?

Pa ne mogu reći točno. Još sam kao mala pjevala u crkvenom zboru, kasnije u školskom, ali sam stalno bila okružena glazbom pod utjecajem starijeg brata.

Što je utjecao na to da se toliko posveti glazbi?

Najveći utjecaj je imao moj profesor glazbe iz osnovne škole, koji mi je bio poput prijatelja i potaknuo me na pisanje prve pesme mimo je sve krenulo. Naravno, vecelinu ulogu imaju i moji roditelji i prijatelji.

Osim što pjevaš, ti i sviraš?

Haha... Pa amaterski sviram gitaru, onako, za drušu i skupu i da sviram def (talambas) u BRIJI POSLUJE SVIRKE!!!

Ti si trenutno u dva benda?

Zapravo i nisam. ☺ U Brijii sam stalno, a ovaj drugi bend je iz moje

metropole (čitat: Kešinci), ali s njima pjevam samo kada situacije traže ženski vokal.

Osim benda, imaš i svoje vlastite pjesme?

Imao dvije studijske snimljene, jedna je demno snimak, a imam još jednu u pripremi koja bih trebala snimiti za koji tjeđan...

Reci mi nešto o svom nastupu na Bonofestu.

Bonofest je festival dalmatinskih glazbe koji se održava u Vukovaru. Bila sam prošle godine, super se zabavila i upoznala mnogo ljudi, mislim da je to najlepši dio mog hobija.

Planiraš li se i dalje baviti glazbom?

Planiram se boriti glazbom u slobodno vrijeme, buduci da nisam glazbeno obrazovana pa mi to ne može biti profesija... moždost. ☺

Sanjaš li o tome da ćeš jednog dana postati mega popularna pjevačka?

Haha... Pa ako nastavim pjevati u Brijii postići svirke, zasigurno će biti ultra popularna. Kao i moji cijenjeni kolege! Ne sanjam o tome, ali moram se pomiriti s tim da mi je budućnost... hah, naravno.

Što misliš o cajjkama?

Ne mislim.

Osim glazbe, bavisi se i sportom?

Naime, za one koji ne znaju, Kaja je dvije godine uzastopno bila pobjednica škola u vis u kategoriji srednjih škola na području grada Osijeka (i Kešinaca)! Ma ne, u osnovnoj školi sam trenirala

atletiku i niskometar, ali posebno sam bila uspješna u skoku u vis. To mi je poseban gusto. Ali nemam baš više vremena za treninge. A što se tiče ovih pobjeda, to je jednostavno sreća... ☺

Koja je tajna tvoga uspjeha?

Jednom pauz slamine i luka dok čvorim orče na poljopravu oko svoje metropole... ☺

Poruči nešto čitateljima Sempera!

Radiće ono što volite i budite svoji. I nemajte nikad sjediti na hladnom besetu. ☺

B.Nod, 3.b

I Bog je protiv

S vi ovogodišnji maturanti su se već davnio bili pomisili s dijelom neće škole naobradbe koji nam je do 28. travnja 2008. bio negreći tim u oku – državnom maturom. No tog sna jutra sve

promjenili – velikim prosjeđdom na Trgu Ante Starčevića. Gomile

učenika na ulicama sa transparentima u rukama su plijenile pažnju svih ljudi, onih koji su još u školi, onih koji su ju davnio završili, i onih koji su za nju odgovorni. Mislim da su svi koji su sudjelovali u prosjeđdu bili ponosni na činjenicu da smo se organizirali i udružili stange i glasove u onome što nas se svih tiče. Iako skeptici smatrali da je prosjeđ je održan samo zato da učenici ne bi morali na nastavu i zašto se boje da bi morali «zgrnjati stolicu», činjenice su tu. Cijenjeni ministar Primorac je još istu večer objavio da će se državna matura odgoditi, a to se ne bi dogodilo da i u Ministarstvu nisu bili svjesni da im je ovako nagla reforma dosta klimava. Ovaj prosjeđ je prvi koji je organiziran preko interneta, točnije Facebooka, na kojem je objavljen manifest u 14. točaka zašto ne želimo

polagati državnu maturu i prvi koji se podržali i profesori i učenici, jer smo svi skupa bili previše neinformirani. Prosjeđ se osim u našem gradu održao još i u Zagrebu, Splitu, Rijeci, Virovitici, Puli, ustvari, u svakom gradu u kojem se nalazi srednjoškolci nezadovoljni provedbom državne maturu. Transparenti su bili zanimljivi, npr. »Mi nismo zamorci«, »Neka Primorac polaže«, i naš klasičarski, »I Bog je protiv državne maturu«. Cilj je postignut, državna matura je odgodena, pa čemo mi maturanti još ove godine pisati mineralne radove i polagati našu drugu stariu maturu, a državna će zapasti sadašnje treće razrede, tj. maturante slijedeće godine. Nadajmo se samo da će Ministarstvo državne maturi ipak doneti »sklep« i da neće biti potrebe za još jednim prosjeđdom.

Ana Mateja Vučović 4.a

Marta – brucošica na Muzičkoj akademiji

Malobjetna studentica

Tek što je završila treći razred Marta Šimunović, učenica naše i Glazbene škole Frušje Kulačić, upisala je Akademiju u Zagreb. Tu izuzetnu čast prijevremenog upisa zaslužila je svojim brojnim nagradama i klavirskim koncertima kojima si sam Maksim Mirčić ne parira. Koliko god smo sećni zbog njene uspjeha i svjetle karijere, također bismo željeli da je ostala s nama i da nas dalje uveseljava svojom nezaboravnom osobnošću i smijehom (iko je čuo, zna). Kako i dolje velikim umjetnicima, pripadli su joj nezaboravni „good-bye party“ (čitaj roštilj) na kojima

su sudjelovali svi učenici četvrtih razreda i poneki profesori naravno. Nakon čevapa i „soka“ došlo je vrijeme rastanka, te neki nisu mogli suzdržati suze tko od učenika, tko od profesori. Da nas se sjeti Marta nam to pokazuje svojim čestim dolascima u Osijek na predavanja i dinging kavama nakon škole. Nedostajala nam ili ne, svjesni smo da je to njen put i da kada bude poznata i slavna nadamo se da će nas se sjetiti, kako se i mi svakog dana sjećamo nje, te nam udjeliti koju besplatna karta. Marta volimo te!!

Matea Vadija 4.a

CRNA KRONIKA

PUT DO ŠKOLE NIJE BEZAZLEN

Nesretni M.S. (18)

Kako su u svim dnevnim novinama sve više ispunjene stranice „crne kronike”, tako i mi u našem jednogodišnjem Semper Magisu ne možemo izbjegći loše vijesti. Ne, ne morate se uplašiti, stranicama sa crne kronike neće biti toliko tragična. Ovu godinu pomalo je nesretno započeo maturant, M.S. (18) koji je jedno sunčano jutro u školu došao pomalo zburjen, tu i tamo izgrevben i prijav, s pokidanim satom na ruci – na prvi pogled čovjek bi rekao da se samo spotaknuo. Na naše, ne toliko zabrinute upite o toče što se dogodilo, M.S. je neko vrijeme odgovarati. Nakon nekog vremena rekao nam je uz velo zburjen izraz lica kako ga je udario auto na pješačkom prijelazu na putu do škole. Ostali smo iznenadeni. Naravno, u njegovom stilu, napomenuo je kako je vozač auta bila ženska osoba.

Preplavili smo ga pitanjima, a on je samo hladno odgovarao, kao da se ništa ozbiljno nije dogodilo. Iako se M.S. ponio stočki, te nakon nesreće došao u školu i bio spremjan započeti svoj radni, školski dan, profesori su ga ipak poslali kući kako bi malo došao k sebi. No, takve nesreće nastavile su ga pratiti. Jednog jučra ojet je u školu došao rastresen i zburjen, ali sada su njegove hlače bile s jedne strane potpuno pokidate. Misteriozno smo gledali i pitali se što li se to jutrom događao našem školskom kolegi. Objasnilo nam je kako mu se ovaj put dogodila ipak malo manja nesreća – M.S. zapao je za skulu i tako poderao poveć dio svojih hlača. Reći ćemo samo da je mama spasila situaciju.

Maja Šokac, 4.b

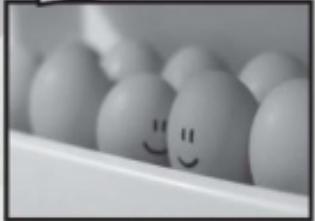
Fizika za ručak

Svima nam je poznato kako je često vrlo teško ostati koncentrirani sedam sati nastave. Du su zadnja dva sata najgora kada nas muči umor, nedostatak koncentracije i glad, dokazali su i učenici 4.b razreda svojom nepodoptimalnom

Najime, 7. sat, kada je na raspoljivo bila fizika, profesorica nam je izvodila pokuse. Jedan od njih bio je i pokus s slijetkom koje je profesorica kuhano stavljala na plamen, a zatim u vodu. Svima nam je bilo zanimljivo kako se jaje u vodi doimalo srebrnim. No, nekima je ipak u tim teškim, dugim trenutcima očekujući zvuk zvona bio zanimljiviji onaj unutarji sadržaj „srebrnog jajeta“, ono što se nalazio izn te zapanjujuće srebrene ljuske. Tako je Zvonimir, kada smo se svi dovoljno nadivili srebrnom

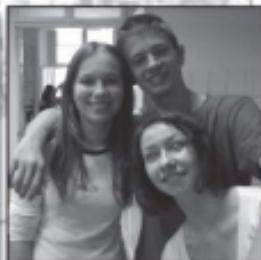
jajetu, zamolio profesoricu da mu dopusti da eguli i pojede jaje. Profesorica se sazalila nad gladnim Zvonimirovom te mu to i dopustila, a Zvonimir je, onako u duhu naše škole, podijelio jaje s Fabijanom.

Tako su oni barem malo utažili svoju glad, svima nam izmamili osmjeha na lica, ali su i razočarali prve razrede koji su pod odmocem čuli da naše „srebrno jaje“ i po obećanju profesorice da će im ga pokazati nakon nastave (budući da se nisu mogli strijeti još 3 godine da vide o čemu se radi) čekali ispred razreda da vide zadivljujuće jaje. Možete li zamisliti kakva je bila reakcija učenika kada im je profesorica rekla da je pokus – pojeden??!

Maja Šokac, 4.b

"Paklena" ekipa

Svake godine, pa tako i ove, vjerme čitatelje Sempera netko treba uputiti u ekipu novopećenih prvaša i... eto.

sprijateljili i našli zajednički jezik.

Ekipa

Luda ekipa 1. a se sastoji od 32 (prljava) igrača (bilo nas je 33, ali nas je jedan napustio). Jako smo se brzo uklopeli i sprijateljili međusobno, a i s nekim profesorima koji su ipak priznali da su prvi dana uživali dok smo bili šutljivi iako im užitak nije dugotrajao! Brzo smo navikli na novu sredinu, profesore, ali i na, nažalost, puno učenja.

Trener

Kako svaka momčad treba svog trenera tako mi imamo i svoju (strogu) rusku prof. Željku Duh-Blašković koja nas je brzo dovela u red. I s taskom smo se bezbo-

Odigrani susreti i uspjesi općenito

Emmas (tradicionalno upoznavanje)- 1. a vs 1. b- pobedjuje naravno odnio 1. a (a što ste drugo očekivali). Bez obzira na to što smo tu tek nešto više od jednog polugodišta bilo je tu već i sportskih uspjeha, ali i raznih ocjena od kojima sad nećemo. Recimo samo to da nas je prof. Beissman oduševio projektom 5.00 na polugodištu iz TZK.

Naši prvi dojmovi

Sve u svemu vrlo pozitivni. Brzo smo prihvatali jedni druge i svoju novu školu. Ako oduzmemos učenje sve je za čistu 5-icu.

Berislav Ruška 1.a

1.b razred

Iako se u početku činilo kao da smo pali s Marsa, iako smo prvi dan izgledali uplašeno i zbumjeno, ispostavilo se da smo zapravo na pravom mjestu. Zbumjenina se činio i naš razrednik, Miroslav Krajnović. Prvi put je razrednik. Dočekao nas je nasmijenje i odmah nas osvojio smisom za humor (koji ne razumijemo uvejik) i naravno ciničnim izjavama (koje još rijede razumijemo). U razredu nas je iz početka bilo 33, ali odnedavno brojimo 1 osobu manje. Kao razred smo prilično lijepi i rijetko dobivamo polvale, naravno, osim prof. Zorića koju nas uporno hvali iz nepoznatih razloga. Baš kao i svih prijašnji 1. razredi bili smo u Emanu, gdje smo uspiješno izgubili u gotovo svim sportskim disciplinama, a mi u jedjenju kolača se nismo baš pokazali. U 11. mjesecu posjetili smo i rezidenciju gdje nam je bilo ludo i nezaboravno, iako je trajalo samo 1 dan. U međuvremenu smo postali poznati po redendanskim zabavama pod velikim edmorom, piramidama i pizzama koje ne mogu preći kruž vrata. Razred nam je pun glažbenika, pa odnedavno imamo i bend, a svaki dan nam je ispunjen izjavama poput: «mir kuci ovoj i svima koji počivaju u njoj».

Povod ekskluzivnom razgovoru s profesorom Zorićem, koji je sam naglasio da inače ne daje intervjuje i da je jučer odbio CNN, i s bivšom učenicom Isusovačke klasične gimnazije Dinom Rnjak bio je odlazak u Atenu kao nagrada za osvojeno prvo mjesto na međunarodnom natjecanju u poznavanju grčkoga jezika i kulture koju je održano u Zagrebu u organizaciji grčkoga Ministarstva prosvjeti i bogoslužja.

Dina Rnjak sada je studentica prve godine Medicinskog fakulteta u Osijeku.

Dina, kako to da si isla na natjecanje iz grčkoga jezika?

Nakon uspjeha na županijskim i

državnim natjecanjima u trećem i četvrtom razredu, profesor me pitao hoću li ići na međunarodno natjecanje. Pa sam odlučila probati.

Profesore, jeste li zadovoljni što je Dina bila na međunarodnom natjecanju?

Ne znam što bi se više moglo očekivati od prvoga mjesta, ali za Dinu je bilo jasno još od prvoga razreda da je dobar kandidat ne samo za grčki, nego i za bilo koji drugi predmet. No, ja sam profesor – znaj koji je rezervirao sve njezine slobodne terminje prije svih ostalih.

Je li grčki lijepi jezik?

Prije se nisam mogla odlučiti

između grčkoga i latinskoga. Oba jezika su izuzetno važna za budući fakultet. Pa, sad, ne znam mogu li reći da je lijepi jezik, ali zanimljiv je svakako.

Kako biste vi, profesore, opisali grčki jezik?

Grčki jezik je čaroban, samo ga treba znati pravilno izgovarati. Zvuči jako vanzemaljski. Ono što je Dina rekla je točno. Polovina sve znanstvene terminologije, ne samo u medicini, nego u svim prirodnim i društvenim znanostima je zapravo grčka terminologija, a ne latinska.

Jeste li se dugo pripremali za sva ta natjecanja, ili je to bilo: „Dodoh, vidjeh, pobijedih?“

Prvi smo na natjecanju iz Grčkoga

Protos

Profesor: Mislim da je to prije bilo „Dodoh, vidjeh, pobijedih“, jer zapravo, Dina je svu gramatiku znaла, odlično je raspolagala vokabularom i radila je prijevode tekstova tako stručno da je neka posebna priprema bila zapravo srušiva.

Dina: Da, ja sam sama pripremala gramatiku.

Kako ste se proveli u Grčkoj?

Dina: Meni je bilo super. Upoznaла sam puno učenika iz drugih zemalјa, recimo iz Meksika. Bile su tamo

i europske zemlje. Bilo je stvarno divno, isli smo na zajedničke izlete i družili se.

Profesor: S organizacijske strane su se Grci kao domaćini iskazali prekrasnom gostoljubivošću. Smjestili su nas u hotel President u na jednoj od glavnih avenija u Ateni. Vodili su nas na izlete uključujući i jedno ministarstvo pre grčkim otocima, što je bilo osobito lijepo. Inače, cijelo vrijeme nam je godila ta grčka flegmatičnost: ako ti se svida, ideš, ako ne, ostaje slobodno raditi što želiš. Dakle, dobili smo doslovec nagradnih šest-sedam dana ljetovanja.

Jeste li zadovoljni pokazivanjem superiornosti nad Zagrebom i ostatim metropolama?

Profesor i Dina se smiju. Profesor: Što se tiče Zagreba, naravno da jesam, ali kako se čini zadnjih godina Zagrepčani priznaju da glavni konkurent za sve klasične

gimnazije u Hrvatskoj više nije Zagreb, nego Split. Osobita je čast malo se uznijeti nad Splitom i pokazati da smo u samome vrhu školstva u Hrvatskoj.

Što si prevodila i koji eseji si imala?

Bilo je nešto o Aleksandru Velikom. Aleksandrova anabaza, dio o kralju Dariju. Bio je jedan tekst i pet gramatičkih pitanja u vezi toga teksta. Kako je Aleksandar pobijedio Darija i poštudio Darijevu obitelj. Trebala sam napisati što mislim o tome činu, je li to bilo plemenito.

Imaš li neku poruku za kolege klasičare koji će se ove godine natjecati?

Neka se potrudite koliko god mogu, jer im natjecanja mogu donijeti predivna iskustva putovanja u druge zemlje i upoznavanje drugih ljudi iz različitih krajeva Europe i svijeta. Baš mi je „fora“ sada reći da imam prijateljicu iz Meksika.

Mislite li da će se ovaj uspjeh ponoviti i ove godine?

Profesor: Zašto ne? Ja tvrdim da smo mi u vrhu i da nam vrh pripada i ja uvijek očekujem najbolje. Ovaj intervju dajem i da populariziram učenje grčkoga i natjecanja. Postoji uvijek dio ljudi koji smatra da učenje klasičnih jezika treba biti rezervirano za nujuži krug intelektualaca, čak recimo Velikoj Britaniji postoji misljenje da je to rezervirano za otmijene slojeve tij. plemstvo. Svekoliko je korisno da se u školama uče klasični jezici, jer su to predmeti koji su u jezičnoj sferi ono što je matematika u sferi prirodnih predmeta.

Profesorica Sabanov

Prva klasičarska pobjeda na međunarodnom natjecanju iz grčkoga jezika

UZ GRČKI SE ZALJUBILA U GRČKOJ

Na šestom međunarodnom natjecanju u poznavanju grčkoga jezika pobijedila je učenica naše škole Vlasta Kranjčević pod mentorstvom profesorice Nade Sabanov. Nagrada je bila putovanje u Atenu.

Jeste li bili ponosni na uspjeh svoje učenice?

Sabanov: Naravno, to je ipak bilo

eisin

prvi put da netko pobijedi na tom natjecanju, ne samo iz Isusovačke klasične gimnazije nego iz Osijeka.

Kako to da si išla na natjecanje iz grčkog jezika?

Vlatka: Odvijek me zanimalo sve u vezi s Grčkom pa dakako i grčki jezik koji je vrlo lijep. Zapravo toliko me oduševio da sam ga i studirala prvu godinu. Naravno privuklo me i nigradno putovanje u Grčku budući da smo nakon maturalca svi obožavali Grčku. U početku se juko puno ljudi prijavilo na natjecanje, no na kraju sam ostala jedina iz škole. Nakon školskog i županijskog uslijedilo je državno u klasičnoj gimnaziji u Zagrebu.

Što ti je bilo zadano na natjecanju?

Uломak Alkestida, Euripidovog djela, te ulomak Ksenofontovog Oikonomikosa. Također sam morala napisati esej o položaju

žene u staroj Grčkoj.

Jesi li bila iznenadena uspjehom?

Pa rezultate smo dobili tijekom norijade pa sam u početku mislila da me netko ismijava. No, na mojo veliko iznenadjenje i radost ispalo je da je ipak istina.

Kako si se provela u Grčkoj?

Bila sam tamo devet dana s profesoricom Sabanov i moram priznati da mi je bilo ludo. Bili smo u Ateni, Delfima, Tolu, Olimpiji... Upoznala sam i sprljateljila se s mnogo zanimljivih ljudi, a čak sam se i zaljubila. Vrhunac je bila podjela priznanja na brežuljku Phyxu nakon čega je brzo došao i rastanak s mojim novim prijateljima s kojima sam do danas ostala u vezi.

Borna Biljan, 3. a

Dobra volja na dar

„Blagdani su vrijeme darivanja“, rečenica je koju ne možemo izbjegći niti u jednom mediju za vrijeme blagdana, na sve strane goveri se koji je političar, stranka ili bilo koja druga uđeša koliko novca, igračaka, slatkiša i raznih sredstava dariovala onima koji nemaju dovoljno za pristojan život. Sve je to vrlo humano i lijepo, no pitamo se što se događa kada blagdani prodaju?

Pravi volonterku našli smo u 4.b razredu, tako želi ostati anonimna jer kaže kako nije svrha volontiranja razglavljati svoja humanost, poznato je da ona pomaže i uskače gdje god sa pomoći, ljubav i osmijeh potrebni, a ona će nam reći i nešto više o svom iskustvu u volontiranju.

Koliko dugo se baviti volontiranjem i koliko vremena odvajati za to? Bavim se volontiranjem od studenog 2007. godine. Odvajam 1 ili 2 sata dva puta u tjednu. Bila bih najsjemnija kada bih mogla odvojiti još više vremena za to.

Kada i kako si saznaš da je volontiranje nešto čime se želi ozbiljno baviti? Saznala sam kada sam imala samo 7 godina. Gledala sam dokumentarac o neimatini u Africi. Bilo mi je žao svih tih ljudi koji žive u lošim uvjetima. No, tada sam vidjela časne sestre koje im pomažu što me fasciniralo te sam i sama počela raditi isto.

Gdje i kako si počela? Kako si došla na pravi put i gdje si tražila informacije? Prvo kako sam počela... Počela sam tako što sam stvari koje su mi manje potrebne davalam potrebitama. Kasnije sam, uz to, imala kasicu gdje bili ubacivali kovanicu koje sam, nekon što bili ih promjenila u papirnatu

novac, uplaćivala na bankovni račun za Afriku. Nakon nekoliko godina odlučila sam se za nešto konkretnije. Uz pomoć p. Tomislava na kraju sam dosjekla u jednu obitelj na Jugu 2 kojoj je potrebna moja pomoć.

Jesi li učlanjena u neku udrugu koja te usmjerava tamo gdje je tvoga pomoći potrebna?

Poštio jedna udrugu u kojoj još nisam formalni član zbog malo slobodnog vremena, ali „uskočim“ kada nešto treba.

Ima li mnogo ljudi koji bi radili bez ikakve novčane naknade, tj. volontari?

Najbolje, koliko ja znam, ima ih vrlo malo.

Što je zapravo volontiranje? Naziva li se i pravljeno pomažanje volontiranjem?

Mislim da je volontiranje pomoć koja se iskreno i bezuvjetno pruža. A mislim da pomoći naziv „volontiranje“ poprimi kada pomažemo redovito i onda kada je naša pomoć potrebna i prije svega kada pomažemo sa srcem.

Nastojiš li na tome da ljudima objasniti da su volontiranje i pomoći potrebni? Pokušala sam nekoliko puta, no nije bilo usinka. Ljudi su jednostavno prezauzeti svojim životima.

Konte trenutno pomažeš i na koji način?

Pomažem jednoj djevojčici koja je bolesna. Zbog njenih velikih potreba ne mogu joj puno pomoći, ali je jako važno biti uz nju i pričati s njom. Ona je predivno dijete kojem osmijeh rijetko kada side s nama. Uglavnom se i igrat s njezinim mladim bratom

kako bi joj se mama mogla više posvetiti.

Ti si se uglavnom bazirala na pomoći djeci s posebnim potrebama, bolesnoj i neobrinutoj djeci. Koliko toj djeci znaće tvoji posjeti?

Njima je to u potpunosti potrebno! Tada se osjećaju voljeno i ne osjećaju se izolirana, nego osjećaju neku vrstu pripadnosti.

Koliko je teško raditi s bolesnom djecom? Dode li ti katkad da odustaneš?

Nemam puno iskustva pa ne mogu sa sigurnošću reći. Dovoljni su ljubav i želja, a onda je sve drugo lako. Samo mi je jednom došlo da odustanem. Uglavnom zbog manjka vremena, ali i zbog toga što sam htjela učiniti puno više negoli sam mogla. Kasnije sam shvatila da i male stvari mogu pano značiti.

A koliko je teško raditi s bolesnom djecom, ovisi koliki je stupanj njihove bolesti. Treba malo vremena da se razvuknete na njihove potrebe i onda je lako.

Što je zapravo takvoj djeci najpotrebitije?

Ljubav preje svega. Važno je i da ih shstimo i posvetimo im se. Trebamo ih poticati u razvoju i pružiti im pomoći kada im je potrebna.

Koliko se zbliziš s ljudima kojima pomažeš?

Zavisi od ljudi, uglavnom reditelja. S obitelji kojoj trenutno pomažem sam se jako zbliziš (po ček i moja mama). Zbog toga to više ne smatram volontiranjem nego prijateljstvom.

Usećuje li te volontiranje?
Naravno! Osjećaj da si pomogao nekomu i da se ti oseba osjeća sretnom je predivan.

Zanemariš li ponekad školske obveze kako bi pomagala?
Ponekad da, ali nikad mi ne bude žao.

Koliko je volontiranje ozbiljan „posao“? Može li se od toga samo tako odustati?

Volontiranje je vrlo ozbiljno jer se nekome pruži ruka i upravo zbog toga je teško odustati.

Postoje različiti načini pružanja pomoći, m koji ti može najviše voliš pomagati?

Volim provoditi vrijeme s djecom i starijim ljudima koji su usamljeni i kojima su pažnja i ljubav potrebni.
I kada nemam ništa materijalno za pokloniti, njima puno znači i zaista cijene moje vrijeme provedeno s njima. A kada im iznázim osmijeh na licu i kada vidim da se poređ mene osjećaju sretno ja sam još sretnija.

Gdje se mogu naći informacije o volontiranju?

Nažalost, nije lako doći do njih, ali može se nešto naći i na internetu.

Najbolje se rasipati u školi, žapi, Caritas ili Crvenom krizu.

Pamtis li neko najljepše iskustvo u svom dosadašnjem životu?

Da, svakako. Naime, bila sam pozvana na duhovnu obnovu za ljude s posebnim potrebama i kada sam došla jedan nepoznat dječak je prišao i zagradio me.

To mi je dalo poticaj da nastavim raditi s takvom djecom jer su jednostavno posebni.

Marija Šokac, 4.b

Duhovna obnova u Vukovaru

Produhovljeni maturanti

Novi duhovnik učenika naše škole, pater Miroslav Čadež, odlazio je ove školske godine svojim dolaskom u našu šku pružiti nam još duhovnih obnova poput one u kojoj smo svi sudjelovali u petom razredu. Kako smo tada školovan u našoj gimnaziji i započeli molitvama za dobar uspjeh tako je bio red da ove godine maturanti i razvalile Bogu na svim uspjesima, supredcima i svom stečenom znanju tijekom ove četiri godine u IKG-u.

Iako nam ideja da provедemo vikend u Vukovaru na duhovnim vježbama i nije bila toliko perlačna, ipak se cijeli 4.b odazvao u najvećem mogućem sastavu.

Tako smo u petak, s pomelo

sumnjičavim izrazom lica, krenuli put Vukovaru gdje smo bili smješteni u franjevačkom samostanu. Iako smo imali poprično negativno očekivanje, naš se pesimizam pet-puno izgubio dolaskom u Vukovar. Pater Čadež nas je odustrovio svojim pristupom koji je bio idealan za nas mlade – umjesto dosadnih molitvi koje smo očekivali pružio nam je puno smjeha, pjevanja i razmišljanja, a imali smo vremena i prošetati bladnim i zaledenim putovima Vukovara. Svi učenici 4.b složili su se da je najlepša dio bilo vrijeme koje je bilo namijenjeno samo za nas, za svakoga pojedinka, da u minuti tisini razmisli o sebi, o Bogu i svećini što se događa oko nas.

Tako je protla i subota da je oni koji su znatljivo ispirivali „Hoćemo li smjeti i ovdje naći van?“ nisu ni primijetili, a ni požališto što izlaska ipak nije bilo. Čak što više, naše druženje u razgovoru potrajalio je do sinih jutarnjih sati.

Pobjednjega dana nakon svete mise i ručka bilo je vrijeme za polazak. Pomalo nevoljko smo se spakirali i krenuli prema autima razgovaranjući o tome kako se nitи jedan vikend do sada nije činio

toliko dugim te da smo imali puno vremena za sebe. Zaista smo osjetili orej odmor koji nam je pater ovom duhovnom obnovom obećavao, nama uistinu potreban odmor prije svega što nas ove godine čeka. Tako smo kroz razmišljanje, molitvu i druženje pridobili svu potrebitu snagu za napome dame koje su pred nama.

Još jednom je 4.b dokazao svima da nije orekar kakvin ga se katalik smatra, i sve polvale o nama može vam potvrditi i pater Čadež.

Marija Šokac, 4.b

Profesori Špiranec i Janson na skupu isusovačkih škola

Svi te ljube i grle

Portugal

Naši dragi i vima dobro znani profesorica Rahela Janson i pater Tomislav Špiranec vratili su se u školu tamo negdje sredinom desetog mjeseca puni doživljaja. Sve nas je zamalo gdje su bili i što su radili, pa smo saznali da su išli na seminar sve do obala Atlantskog oceana. Pa da vidimo što se događa malo zapadnije od nas!

Prvo i prvo, kojim ste povodom išli u Portugal?

Išli smo na seminar isusovačkih škola Europe pod temom „Ignacijansko vodstvo u svijetu koji ste stalno mijenjan“.

Kako je izgledao sam put?

Cijela „ekspedicija“ je trajala deset dana. Mi smo stigli pet dana prije seminara, prvo smo išli u Lisabon, iz Lisabona malo u Fatimu, onda na seminar u Porto, koji je malo sjevernije, pa iz Porto u kratko u Santo Tirso. Naravno, osim „posla“ dio smo odradili i onako pravo turistički.

Koji je bio cilj seminara i putovanja?

Glavni cilj bio je uspostaviti suradnju s ostalim isusovačkim školama u Europi, pokušati dogovoriti razmjene učenika i

profesora (možda nešto uskoro i bude... Danska, Njemačka, Mađarska...), vidjeti kako škole rade i u kojem smjeru idu. Naime, to je cijela mreža, ima ih stotinjak u cijeloj Europi i stvarno su povezane (cilj je, naravno, uključiti se u mrežu). Na primjer, kada neki učenik iz isusovačke škole Biće izabran kao dodatni jezik francuski, on ga uči jedan semestar i onda ide u isusovačku školu negdje u Francusku da usavrši jezik, i to je sasvim rutinski postupak i nista čudno. Bilo je vrlo korisno i poticajno sve to čuti i učiti iz njihovog iskustva. Saznali smo kako svoj rad primjenjuju u praksi, uživo, jer je to nešto sasvim drugačije od samo slušanja o tome. Tomislav je također želio upoznati rad isusovaca u drugim centrima i savjetovati se o radu s mladima.

Što ste radili na seminaru?

Imali smo razna predavanja, radionice, a onda povrh svega toga razgovor s kolegama, iz kojeg u biti najviše i saznate. Međuljudski odnosi su sjajni, ljudi su izuzetno susretljivi, pristupačni,

konkretni i direktni, iako se radi većinom o ravnateljima i ravnateljicama škola. Puno je poštovanja i nitko se ne pokušava postaviti visoko iznad, svi su na istom nivou. Naravno, nismo samo radili male smo se i zabavljali, jer smo imali organiziran koncert filharmonijskog orkestra isusovačke srednje škole, koncert duhačkog sastava, naravno neizbjegni fadostav, obilazak Porta, noćnu svetu misu po cijelom Portu s četiri postaje, druženje na obalama Atlanskog oceana.

Vidjeli ste mnoge isusovačke škole.

Kako one izgledaju?

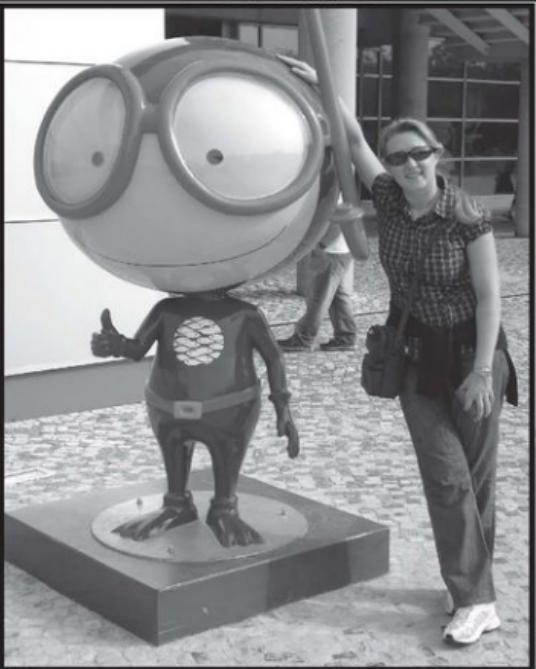
Izvana građevine i ne izgledaju prekrasko, ustvari dosta skromno. Tek kad uđete unutra dobijete stvarnu sliku. Sve je jednostavno, ali odlično opremljeno. To je zapravo cijeli centar (kampus) za školovanje, imaju vrtić, osnovnu i nekoliko vrste srednjih škola, opću gimnaziju, glazbenu školu, školu za film... Imaju 200 profesora i oko 2000 učenika. Fasinciralo nas je što škola ima vlastiti simfonijski orkestar (znači svi mogući instrumenti) i hrv izvannastavne aktivnosti. Naravno, imaju klasična predavanja, gdje svi sjede u učionicima, slično kao kod nas, samo što su malo bolje tehnički opremljeni. Imaju nekoliko teniskih, nogometnih i rukometnih igralista, ogromne dvorane, bazen, restauran u sklopu škole još mnogo toga... No, misliti na neke stvari koje postoje i kod nas, kao markiranje i nacionalni ispit... Neke škole čak nemaju ni imenik, nego profesori vode vlastitu evidenciju i onda te ocjene prenose u računalni oblik u softver u kojem i roditelji mogu vidjeti ocjene.

Kakve to izvannastavne aktivnosti?

Svato može birati što želi raditi, klasično dodatni md. iz određenih predmeta ili nešto drugačije. Svi tako puno rade, i učenici i studenti i mladi isusovci. Neki rade humanitarno, neki mogu preko ljeta pomagati siromašnim bivšim kolonijama (Azori i Mozambik). Sve je to zamišljeno u stilu kampova, zabavno je i poučno. Naravno, imaju i nagrade za one koji dosta rade, imaju trodnevna i desetednevna hodočašća, također u obliku kampova, gdje se svi skupa zabavljaju i zbljavuju. Doslovno, fešta cijelo vrijeme.

Što se tiče općenitog dojma o školama, kakav je? Stavljia li se velik naglasak na religiju?

Opći dojam je odličan, pogotovo odnos

s učenicima je vrlo opušten, barem između vjeroučitelja i djece. Postoji određeni duhovni program i u školi ili u Centru za mlade u blizini škola, naravno, ali koliko smo mi shvatili, na izvannastavne aktivnosti idu ama baš svi, to jest tko god želi i ima volje. Vjera nije bauk, već je poticaj. Sve te aktivnosti ti mude da se razvijaju kao osoba i da podigne razinu svog života. Centar je otvoren od jutra do mraka, nema strogovog nadzora, 60 klijenata od istog je podijeljeno studentima, pa se njime svi i koriste. Ma, kako ležernja atmosfera. Pomalo čudan (ali dobar) običaj je to što je ujutro spavanje, a popodne i navečer je rad... A navečer se podrazumijeva do 2 ujutro, i sve je tada otvoreno, bez ikakvih problema.

A turistički dio putovanja?

Prvo smo posjetili Lisabon i njegove znamenosti. Sve su zgrade obložene pločicama, a ne žbukom, što izgleda prekrasno. Oduševili smo se crkvom sv. Jeronima u dijelu grada koji se zove Balem i njihovom slasticom «pasteti de

Balem». Bili smo na noćnoj svetoj misi u Fatimi, na zadnji dan objave BDM. Bilo je tri tisuće ljudi sa svijećama, a ugodno nas je iznenadilo što je grupa iz Hrvatske sudjelovala na misi, kar je pjevači i dio mis je bio na hrvatskom jeziku. Bilo je toliko lijepo, za naježiti se. Oduševio nas je Porto, grad na brežuljcima i uz rijeku, koji je poznat po svom «portos vinu i specijalnom sendviču «francuzinhu», pa smo isprobali čari vinskih podruma i večere u rimskoj dvorani.

Riječ – dvije o Portugalu i Portugalcima?

Baš su nas oduševili, osjećali smo se kao kod kuće. Gdjegod doveš, svi te ljube i grie, kao da se znate sto godina, i tako svaki put kad se vide. Jako su topli i srdaćni ljudi, jezik im je jako zanimljiv. Ako negdje trebate otći, onda je to sigurno Portugal.

Ana Mateja Vuković, 4.a

Osječka metal scena

Metalići čekaju procvat

Što reći o osječkoj metal sceni? Iskreno, ne previše. Bendovi koji su u Osijeku bili malo utjecajniji raspali su se. No, sada kreće novi val osječke metal scene i istinski mrakani očekuju procvat.

Svi znaju da se u Osijeku teško uspijeva (u aspektu metal glazbe) te je najbolje rješenje ići se predstaviti nekamo izvan Osijeka, a ako se pruži prilika negdje van Hrvatske, treba ju odmah ugrabiti. Teško je spomenuti sve bendove jer se neki nisu ni probili, odnosno, nisu svirali u nekom kafiću, klubu, manifestaciji... Mjesto na kojem se može čuti najviše metal bendova je UFO-Urban Fest Osijek, na kojem sviraju osječki bendovi, ali dolaze i gosti iz Srbije, Mađarske, Slovenije... Neki od bendova za

koje se može čuti su Savage Harmony, Mortality (čiji je član i T. O. Ranogajec, gitarist, a ujedino i maturant IKG-a), Saturnalia, Vortex, Insomnia, Silver Blade, Beastial Aggression, Minus Human, Besthial, Kymera, Warhead i Black Apple (ako mi dopustite da promoviram malo i svoj bend...). Borna Dananić - novi klavijaturist Black Apple-a). Mjesta na kojima ćete naći live svirke navedenih bendova su: Oxygen, Osijek United, UFO, a tu i tamo se nađe i svirka u Biker baru. Najpošteđeniji je Oxygen jer se u njemu odvija najveći broj nastupa, no pozornica je jako nezgodna za bend koji nastupa. Osijek United jedini konkurira jer je noviji, a i pozornica je namijenjena za nastupe, UFO se događa jednom godišnje, a kao što smo spomenuli,

u Biker baru se rijetko odvija neka svirka, a i prostor je malen te je nezgodno ako se bend ima više od četiri člana.

Zaključak je da bi se trebalo osmislići više manifestacija na kojima bi nastupali mladi bendovima u usponu jer bi bilo zaista lijepo za nekoliko godina vidjeti kako neki bend iz Osijeka putuje oko svijeta i ima live nastupe.

Božidar Nađ / Borna Dananić, 3.b

Black Apple

Tihin bend

Blaesti

Zorić: Ovo morate naučiti! Ako ne naučite, ubijam. Vješanje je u modi.

Prof. Šimić: Kurbanoviću, u vojski bi za tebe bio raj! Tamo se kupaju jednom tjedno.

Kurbanović: Profesore, zapalit će se ploča od tolikog brzog pisanja. Prof. Zorić: Neka gori! To je sveta vatra. Gori, soteno, gori, kada si trpjela barbarška slova! Prof. Šimić (priča o Klaudiju kojeg je ubila četvrtična žena): Vidite što brak može učiniti čovjeku! Ako se ikad poželite ženiti, nazovite me, brzo će vas proći.

Prof. Šimić: Na stranici 110. prevest cijeli tekst.

Tabak: Profesore, na kojim ste Vi

drogama?

- razgovor o razlici između ratnih zločinaca i terorista

Lukač: Da, ali teroristi upadnu nenajavljeni.

Prof. Bilandžić: Što, aratni zločinci dođu ding-dong na vrata, mi bismo vas pobili.

Lukač (govori o Šimiću): Ne ulizujte

se najboljem profesoru!

Prof. Macelaru: Znanstvenici su otkrili novu, savršenu kugulu

Liza: Jacques Houdet!

Prof. Janson: Evo ovde sada imate senjski spojene limune.

Cabo: Onda uzmeš gađbu limuna i ubiješ čovjeka.

Antonela: Pa tišinu! To su moji zadrni

atomni snage!

Prof. Macelaru: Atomi nemaju snagu.

Prof. Duh: Odlično je...

Niččo: ...od Gavrilovića je!

p. Špiranec: Tko je u islamu iman?

Gošuljević: Znate li kako se on predstavlja?

p. Špiranec: Kako?

Gošuljević: JA Veliki Im am!

Prof. Pandžić: U kakvom obliku mogu biti minerali?

Filip: U tekućem

Prof. Pandžić: Makoji to?

Marin G.: Mineralna voda.

Prof. Macelaru: Nadješ' ti to imaš Šverc?

Božo: Ne!

Prof. Azašto: Ti onda ruka stalno šeta

ispod stola?

Pandžić: Imamo Mercatorovu vrstu karata...

Ana-Marija: I Getroovu vrstu karata...

Marko: Te mora da su spaljene!

Cik: Na slici vidite ud koji je zaražen herpesom, svi vidite koji je to ud... Ana Marija: Palac?

Akenov kutak

Sigurno vam je poznat prikaz Barta Simpsona koji poslije nastave ispisuje ploču kao kaznu za ono što nije trebao reći. Profesor Šimić to radi na sličan način. Ovo su izjave koje su neki učenici

moralni napisati za zadataču, čak sto puta. Tabak: Moju cijenjeni sazrednik, prof.

Alen Šimić, je toliko elegantan i profinjen da jednostavno ne znam niti jednu tako lijepu osobu s kojom bi ga morao uopće us poređiti. S obzirom da je on takav moram ga stalno gledati, da nešto i od te ljepote prijeđe i na mene. Ivičić: Tabak: S obzirom na činjenicu da sam Ivičić i ja valjda muški, po zakonima prirode nam higijerski ulošci ne trebaju, stoga mi iste nećemo više donositi niti razmetati niti lijetiti na bradu ili brkove jer to definitivno nije lijepo, a ni pristojno.

Marijana: Nikad više ne smijem uzimati

stvari s katedre koje profesor zaplijeni jer on to nije slučajno zaplijeno nego sam ja s time pravila nerad prethodno. Marta: S obzirom na činjenicu da je moj

razrednik stariji čovjek i da ima slabije sice, a ja ne želim njegov lik i djelo nositi

na savjesti, neću više nikad, jamačno nikad, poduzimati akcije slične ovoj. (objašnjenje: Marta probušila balon olovkom)

Lukač: Iako živim u gradu Osijeku (Donji grad), ne smijem vrijeđati kolege

koji ne žive u urbanom tipu naselja jer to nije uopće kolegialno niti pogoduje razvoju dob razrednih odnosa.

Sara P.: Ja, Sara Počuća, učenica 3. a razreda Isusovačke klasične gimnazije u Osijeku neću više nikada biti adokat drugim učenicima u gore spomenutim

sazredu jer moj razrednik to ne održava.

Kurba: Nije lijepo ni pristojno kolegi iz razreda sponzirati majku u kontekstu

koji ne odgovara nivou jednog učenika Isusovačke klasične gimnazije jer to jednostavno ne odgovara.

Sumrak

„Još nisi pogledala Sumrak?! Pa ja sam već šest puta bila u kinu!“ Ovo su otrnlike riječi na koje često našazim kad se nalazim među vršnjacima. Čemu tolika opsesija običnim filmom? Zašto se današnji tinejdžeri uopće toliko vežu za fiktivne likove? Nije sve u samom filmskom ostvarenju.

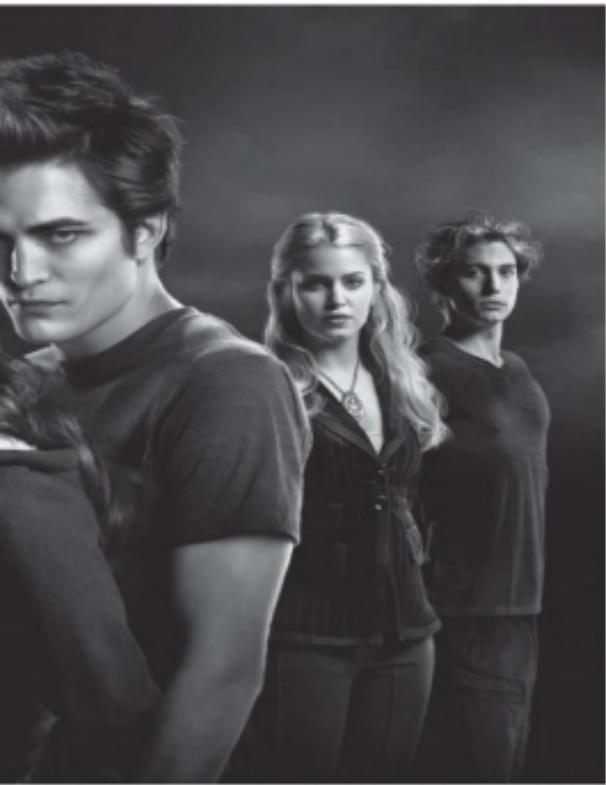
Svake godine susrećemo se s književnim djelima te filmovima koji imaju velik utjecaj na današnje mlade. Posljednjih nekoliko mjeseci, ne samo Hrvatskom, već i cijelim svijetom, vlađa Sumrakmanija. Nešto manji utjecaj, ali dovoljno snažan, na tinejdžere ostavlja serijal High School Musical. Do prije nekoliko godina glavna opsesija osnovnoškolaca, ali i starijih, bio je mlađi čarobnjak Harry Potter. No, što to točno ima u liku Harryja Pottera, serijala Sumrak ili protagonistu High School Musicala da zhog njih vršteće tinejdžerice skaču od sreće pri samoj pomisli na svoje omiljene junake? Zgodni glumci. Zahranjena ljubav. Srednjoškolske muke. Banalni dijalazi. Sve savršene komponente koje će bez imalo problema primamiti one naivne. Ako mislite da autori romana te holivudski redatelji i producenti nisu dobro promislili na koji način da zarade što više novaca, grdinje se varaju. Pronadite savršen srednjarajući tinejdžerski roman, promovirajte gadobesvjести, nadite zgodne mlađe glumce, snimite (loš) film, posvuda ga reklamirajte, a kad nastane sveopći kaos, krenite s prodajom kojekakvih majcici, šalica, specijalnih DVD izdanja

ili izdanja časopisa i zamadena sveta samo će rasti, i rasti, i rasti... Osobno ne bih imao nikakvih problema s takvim filmovima da se svakodnevno ne suočavam s konstantnim promoviranjem i prepiranjem oko toga „koji je ljepši, a koji treba umrijeti“. Tada se svaki put sjetim posljednjeg filma kojeg

sam pogledao i pomislim: A što nedostaje kom filmu? Nedostao sam pogledao nevjerojatno filmsko ostvarenje pod nazivom Slumdog Millionaire (Milijunaš iz sirotinjske četvrti). Gledajući žanr, tematiku, glumce, glazbu... – na papiru bi film trebao biti pravi hit medije mladima: prekrasná ljubavna

8 ukusa

1 priča i teška borba sa siromaštvom dječaka iz Indije, koji odlazi na kviz „Ko želi biti milijunar?“ samo da bi ga njegova simpatija prepozna. A zašto se o tom filmu ne izrađuju majice i ne izdaju specijalna izdanja časopisa? Kao prvo, jer za kvalitetne filmove nećete naći puno reklama po medijima. Jeste li

vidjeli koju reklamu za prethodno spomenuti film? Sigurno ne onoliko koliko ih ima za Sumrak. Kao drugo, mogzovi današnjih mlađih ljudi nisu programirani da traže filmska remek-djela koja su ih privukla jer su osvojili 4 Oscara ili 6 Zlatnih globusa. Uključite li danas televizor, otvorite li dnevne

novine, a pogotovo časopise, nećete moći izbjegći teme koje zatupljuju današnju mladež, one koje govore o „problemima“ kao što su: „Zvijezda Sumraka se ošišala! Sveopći kaos!“ ili pak „Šokantno priznanje Britney Spears. Ne volim se tuširati!“. Nije ni čudo da će glavni film o kojem će se raspravljati u školi, kod kuće, bilo gdje, biti zatupljujući Sumrak ili High School Musical od čijih se pjesama mnogim ljudima, pa tako i meni, diže kosa na glavi.

No, ukus je ukus. Moja je jedina frustracija ovim nevjerojatno velikim opsesijama ta što se neki moji vršnjaci vrlo teško odupiru utjecajima iz današnjih popularnih medija, bio to internet, mješoviti časopisi ili televizija, koji imaju velik utjecaj na sam odabir filmova koje će mladež gledati. Zato, kad po petstoti put tijekom reklama vidim najavu za Sumrak refleksno zakolutam očima. Tužna je činjenica što kvalitetni filmovi, koji zasluhuju toliku promociju, neće biti ni upola gledani kao... Neki. Moj je predlog: Ako uistinu želite pronaći odlican film uz kojeg ćete se zabaviti, nezmjete samo gledati koji je od njih najviše reklamiran ili koji najviše zaraduje. Malo se informirajte i mogli biste se iznenaditi koliko možete uživati u kvalitetnom filmu. Samo uz malo strpljenja da ga promadete i želite da ga pogledate.

Marin Kuharić, 3.b

Intervju s učenicom Ivanom Šenk

Klavir u

Sigurno ste čuli za Iva Pogorelić ili Makosma Mrtvica. No, osim njih u Hrvatskoj postoji još mnogo odličnih pijanista čije vrijeme tek dolazi. Jedna od njih, svakako je i učenica iz naših klupskega redovno vodjene na hodnicima škole. Ivana Šenk, učenica 3. u razredu Isusovačke klasične gimnazije i 3. razreda klavirskog odjela Glazbene škole „Franjo Kuhat“ već dugo koristi zvjezdanim stazama na nebu klasične

glazbe. S Ivanom smo razgovarali povodom mnoga recitala održanog u Matici hrvatskoj u Zagrebu.

Koliko već dugo sviraš?

Sviam od drugog razreda osnovne škole, znači 10 godina.

Zato si se odlučila bati za klavir?

Od malena sam bila okružena glazbom i klavirom jer su mi rođatelji također

završili muzičku akademiju tako da mogu reći da mi je „klavir u genima“. Često i danas slušam priče kako sam već s tri, četiri godine sjedala za klavir i svirala.

Mozel li nam objasnitko kako izgleda jedan sat klavira u glazbenoj školi?

Nastava je individualna, a sve učionice imaju po dva glasovita. Bit sata je dovesti sviranje kompozicije na novi nivo (usuditi pogreške ili samo naučiti kako nesto vježbati doma), ali i ulazak u sebe samog djebla.

Jesi li ikada posumnjala u svoju odluku?

Nisam, premda mi je najveća prekrtećica svakako bila upis u srednju školu. Nisam bila sigurna hoće li sve stići ili izdržati. No, kada nesto voliš, ništa nije teško.

Kako danas uskladjuješ brojne obaveze u školi i glazbenoj?

Svaki dan sam u školi od 8 do 19 sati, nekada budem i duže. Ne mogu reći da nije naporno. Ali svjesna sam toga da imam malo slobodnije vremena te ga nastojim što kvalitetnije ispuniti. Zvuči nevjerojatno, ali sto manje vremena imam, više stijem.

Koliko dnevno vježbal?

Vježbam oko 2 sata dnevno. Premda bih voljela puno više, ali mi to obaveze ne dopuštaju.

Koјi je tvuj prvi veliki uspjeh?

Moj prvi veliki uspjeh svakako je 1. nagrada na međunarodnom natjecanju „Zlatko Grgolević“ u Sesvetama 2002. godine.

Na kojim si još natjecanjima sudjelovala?

Već tri godine na regionalnim natjecanjima osvajam 1. nagrade, a na državnim natjecanjima u Đabrovniku 2. nagrade. Također sam 2008. godine ponovno sudjelovala na međunarodnom natjecanju „Zlatko Grgo-šević“ i osvojila 1. nagradu.

genima

Koja je uloga twoje profesorce?

Moja profesorka Tihana Ivanković ima veliku ulogu u mnom životu. Ona me prati na svim natjecanjima, a kako je nastava individualna veroma smo bliske. Možda zvuči potončno, ali smatram ju drugom mamom.

Koliko ti glazba znači u životu i smatraš li da su priznanja s natjecanja promjenjile tvoj pristup prema glazbi?

Nikada ne znam što odgovorti na ovakvo pitanje jer je to riječima nespretno. Zamislite da na kraju dana izmorenim dodele kući i sve svoje emocije usmjernite na ono što vas najviše optuži i u demu najviše uživate, kod mene je to klavir. Općenito kod sviranja je sve jednostavno, ne morate tražiti riječi kako bi izrazili ono što osjećate, glazba govori sama za sebe.

A sva priznanja su mi samo dodatna motivacija za vježbanje jer su mi pokazala kako sam dobra u tome što radim. No, smatram kako se uvijek može bolje. Semper magis (smijeh).

Što smatrali svojim najvećim uspjehom?

Moj najveći uspjeh svakako je 1. nagrada na međunarodnom natjecanju

Ivana s profesoricom

„Zlatko Grgošević“ u Zagrebu, no te bih još uzmijala i, prema meni najveće priznanje imame radu, recital u Matici hrvatskoj u Zagrebu.

Kako je došlo do tog nastupa u Matici hrvatskoj?

Obično je potrebno samostalno se prijaviti na takvu dogadjaju, no mene su osobno pozvali što smatram velikom častu.

Koliko je trajao tvoj koncert i što si svirala?

Bio je to samostalan koncert u trajanju od jednog sata. Svirala sam razna djela domaćih kompozitora te djela neka Chopina i Brahmsa.

Koliko si se dugo pripremala?

Pripremala sam se četiri mjeseca. Zasla sam vježbati i do 5 sati dnevno. U glazbenoj sam imala i dodatne sate klaviru jer je program bio opsežan zbog čega misam sve stiglo u redovnoj satnici.

Kako si se osjećala nakon što je sve završilo?

Jako sam bila zadovoljna jer se trud isplatio. Bilo mi je jako drago što je većina publike bila moja. Ponevina sam što su obo moja razreda, ovdje u školi, ali i u Glazbenoj, organizirali autobus kako bi me došli podržati.

Nakon koncerta uslijedila je tvoga prva osoba kritika, moželi li nam reći nešto više o njoj?

Da, to je bio moj prvi nastup popraćen kritikom koja je izšla u časopisu Vrijenac te na internetu. Kritikom sam osobno zadovoljna. Kritičar je, naravno, ukazao na stvari koje mogu biti bolje, ali me i poljivalo.

Jesi li dobila koju profesionalnu poхvalu profesora?

Na koncertu je bila i nekolicina profesora s akademije u Zagrebu. Od njih sam čula samo poхvalu i poticaj za daljnji rad.

Pedagogica iz razreda

Što trenutno pripremala?

Spreman program za regionalno natjecanje u Varadini te se nadam preplašku na državno natjecanje.

Koji su tvoji planovi za budućnost?

Planiram upisati Muzičku akademiju u Zagrebu jer se od malena vidim kao profesorka klavira. Smatram da je jedinstven i lijep osjećaj prenositi svoje znanje i osjećaj glazbe djeti te tako učini ono što je moja profesorka učinila sa mnom. Cilj mi je i drugima pomoći da glazba postane veliki dio njihovog života.

Imali li savjet za sve sadašnje, ali i buduće pijaniste?

U glazbu je 10% važan talent, a 90% vježba.

Koliko god bilo naporno, trud se uvijek prepoznaje, a napredak čuje, zato ne treba odustajati, čak i kada nam se sve čini teškim. Preporučila bih vam da uživate u temu što radite jer glazba ispunjava čovjeka na način na koji to druge stvari ne mogu.

Andrea Živodović, 3.a

Majke Unplugged u Osijeku

Vištekani

Četvrtak. Nešto se događa u gradu, horde mlađih rokera marširaju prema mjestu gdje će se održati

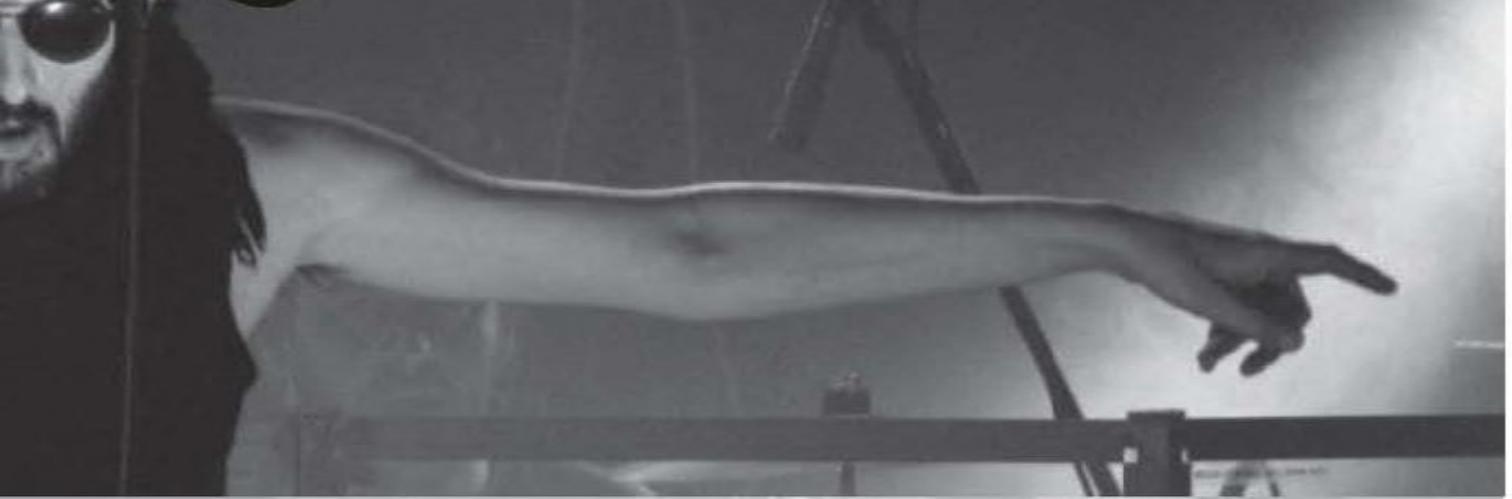

Bare u elementu

koncert koji su svi očekivali godinama. Naime, Majke, naš ponajbolji domaći rock bend, najavili su povratak na scenu novim albumom „Majke Unplugged“, da kje obrada starih, najboljih pjesama u akustičnoj verziji. Počevši svoju turneju u Rijeci, naumili su ju nastaviti u Osijeku, Varaždinu i drugim hrvatskim gradovima. Organizacija baš i nije bila najbolja; kružile su razne informacije na internetu kako će svirati u starom kinu Slaviji, zatim su navodno trebali nastupati u Zrinjevcu, a čak su i različiti datumi bili navedeni. No dobro, izdržali smo i to. Na kraju je koncert održan 16. listopada u kinu Slaviji koje je bilo doslovno prepuno uzbudenih fanova koji su jedva dočekali kraj nastupa predgrupe - The Red Roosters, benda iz Splita koji je svoj posao odradio sjajno. Tijekom nastupa predgrupe čuo se poznati poziv obožavatelja koji možemo čuti i na

raznim događanjima poput Dana piva i sličnog „Sviraj Majke!“. Kad su napokon Majke u novoštarom sastavu stali na pozornicu nakon dvadesetak minuta čekanja, publika je bila u transu, pa tako, čini se, i Bare, ali ne u istom kao i publika. Svakim trenutkom strahovali smo da će pasti sa stolca na koji je sjeo nakon jedne otpjevane pjesme i tražio nešto nedefinirano u džepu. Zamislite si sliku; sjajna atmosfera, prostor savršen za takav događaj, prigušeno svjetlo i uzbudeni fanovi, a Bare ne može stajati na nogama i još pred pod sobom im a bocu vina (koju mu je, nai, čuvar tijekom koncerta morao oduzeti jer je već dovoljno bio „pod gasom“). Na licima ostalih članova se vidjelo kako su voljni izvesti koncert koji se trebao pamtitи, što se moglo čuti i po svirci – savršenstvo zvuka i akustike, svi u punoj snazi, pa čak i novi bubnjari koji se uistinu pokazao vještim.

Bare

A Bare je počeo puzati po podu! Nakon jedva dvije otpjevane pjesme u cijelosti, počeo je sam o povremeno otvarati usta na refrene pjesama ili nekog dijela pjesme koju je vjerojatno toliko puta otpjevao da ju je već refleksno znao. Publika je, dakle, većim pjesmama otpjevala uz pomoć back-vokala Zokija i Krune, tako da je unatoč Baretovoj nemogućnosti izvedbe pjesama ipak bila dobra atmosfera. Prošlo je pola sata otako je počeo nastup Majki i publika je već lagano izgubila živce, te počela vihati: „AJDE BARE, DIŽI SE!“. Bare je odgovorio ustajući se sa stolca, „plesom“ po pozornici i rukovanjem s prvim redom publice. Nakon par minuta ponovno je morao sjesti. Zatim se dogodilo nešto (ne)očekivano - naglo su zaustavili koncert i sišli sa pozornice, te sjeli sa strane na klupe. Pokušali su Bareta „osvijestiti“ za nastavak

koncerta kojeg je svima već bilo lagano „puna kapa“ zbog nedostatka vokala. Odjednom se Bare ustao i počeo hodati po pozornici, dok je publika upućivala ovacije: „Bare care!“, ali, nažalost, čini se da je on samo tražio onu bocu koju mu je čuvar ranije oduzeo. Vratio se nazad nakon što ju nije našao. Prošlo je još nekoliko trenutaka, publika je bjesnjela, kao i članovi grupe što se moglo vidjeti po njihovim izrazima lica. Bilo je beznadno i svi su se počeli pripremati za odlazak, nakon petnaestak minuta skandiranja: „Hoćemo još!“ Majke su se ipak vratile na pozornicu i obećali još pet pjesama, od kojih su odsvirane samo dvije, jedna od njih bila je njihov veliki hit „A ti još plaćeš“, koju je cijelo kino pjevalo iz svega glasa. Pomalo razočarana lica obožavatelja tražila su najbrži put van iz mjesta gdje su njihove nade i

vjerovanja u povratak pale u vodu. Svugdje se moglo čuti: „Odsvirali su zvijerski, al' je Bare kreter!“. I tako neslavni povratak slavnog rock benda završava odlaskom Bareta direktno u KBC Osijek, dok su preostali članovi grupe ostali ispričavati se fanovima.

Filip Kurbanović, 3. a

A jesmo zgodni...

PO UŠIMA

Zalopjoke o lošoj koncertnoj sceni su već davno prožvakana stvar, no nije ni čudo, kad se povremeno čini kako preočeno hrvatsko rokenrol biće kraj užglavlju drži kalendar i crveni marker te, na svaku glasinu o kakvom uvrštavanju Lijepje Naše na kartu neke turneje, brzopozneno posčeže za istinu, zaokružuje datum i željno odbrojava dame. Upravo takvo jedno odbrojavanje počelo je prije čak dvije godine, da bi se okrunilo najvećim koncertnim spektaklom prošle sezone, 10. kolovoza 2008. Upućeni, naravno, s lakoćom zaključuju kako je riječ o dolasku legendarnog britanskog heavy metal ustavnove, Iron Maiden, a Split prošle godine.

Doduše, mora se priznati, nisu Maideni bili tako rijetka pojавa na ovim prostorima. Ovo im nije prvi koncert u Hrvatskoj, već čak treći (zavidan broj), a s vremenom na vrijeme da ih se vidjeti i u susjednim metropolama poput Ljubljane,

Budimpešte ili Beograda. No, ipak je dobar dio tih pripašnjih koncerata bio fizički, pa i generacijski nepristupačan većem broju mladih narasnjača. Umjesto pravnih koncerata, gledali su DVD-er i razne videosnimke, ne bi li uhvatili barem dio atmosfere jednog takvog šoua, i osjetili ono što osjeća publika u transu. Neki su išli toliko daleko da bi, nakon gledanja live snimki, poput djece koja pogledaju He-manu pa trče uoko vitljavići plastičnim mačenjima vičući Šive hubanje silo ja imam moć (za one mlađe, to je bilo doba dobrih critica), odmah priomali na razne impresije Dickinsona i Harrisa, od energičnog trčanja po zamislenoj biri, preko oblikovanja šiški i uvlačenja u uske riffe, pa sve do okupljanja bendova suptilno sličnih imena i sviranju onog istog bljeska pozornice. Kada zamislite takvu situaciju, ni najmanje ne čudi kakvu je eufoniju proizvela potvrda dolaska legendarnih Britanaca u sklopu nove turneje

dale. No, ako je već bio nekakav problem stići do splitske obale, nači Poljud, kao lokaciju koncerta, bilo je smješno lagano (čak i s mjom, strahovito lošom orijentacijom). Umjesto golemih potkoza, rijeke ljudi u Maiden majicama slijevale su se gradom u samo jednom smjeru: prema očekivanjem spektaklu koji ih je sve i okupio. Već na trajektu do Splita, natpolovičnu vecinu putnika obilježavale su crne majice i dugi kosa, a naglasaka se doista mješalo svakakvih, tako da je bilo jasno kako će Split te većeri postati apsolutni centar događanja za cijelu ovdajuću regiju.

Nakon što sam, prateći posvuda vidljive grupe i grupice metalaca, našao Poljud, preostalo još samo naci osjećaju narod. Iako je to, u nepreglednom moru sličnih ljudi, izgledalo nemilosrdno i prema traženju igle u sjemu, slučajnosti katkad odrade i nešto koristno, protiv Murphyja, te je i to bilo gotovo relativno brzo. Kad

Koncert Iron Maiden u Splitu

Metal Is

(Somewhere Back in Time), a ubrzo zatim i puštanje karata u prodaju. Ne spadan, doduše, u tako die-hard fanove Maiden, no sveđeno za mene, kao i za mre osjećjih i stomišljenika, odlazak na najavljeni koncert nije bio upitan. Već krajem prosinca 2007., kada su karte postale dostupne, stvorila se jedna klima isčekivanja, a krajem siječnja 2008. gotovo ih nije ostalo u prodaji, tako je bilo nekoliko organiziranih varijanti prijevoza iz Osijeka do Splita, risam se poslužio njima. Razlog nije to što sum toliko fanatično neorganiziran da mi je bilo ispod časti služiti se organiziranim sredstvom, već nešto bitno prozračenje – ljetovanje. Naime, kako je koncert bio ljeti, dobar dio osjećje raje bio razasut uzduž i poprijeko Jadranu, te točka okupljanja bio tek Split. Moja malenkosa kremula je puna Dioklecijanova grada iz sljepog crijeva Hrvatske, još nepovezanog vele-spomenjanim mostom, daleko s Pelješca. Svatko tko je iskuso kalvanju prometne nepovezanosti, znat će koliko je ponekad teško spojiti točke A i B na zemljovidu, ma kako nedaleko one izgledaju.

su svi napekon bili na okupu, sve su se češće hvatale karte u džepu, one iste kupljene prije osam mjeseci, koje će napekon biti uporabljene. Prije samog koncerta, nažalost, nismo u manin savijesnih povjesničara obavili inventuru splitske kulturne baštine, već smo se više pozabavili pogledom na more, iz jednog kafica nedaleko Poljuda, ne bi li nam, slučajno, stogod važno promaknuo.

Nakon takvog laganoj odmaranju, adrenalin se napumpao do vrha kako smo prilazili ulazima Poljuda. Došli smo relativno kasno, svjesno propustivši dobar dio svirke predgrupa (Lauren Harris, te Rising Dreams). Sam ulazak na Poljud nije bio osobito strogo kontroliran, pa je time bio solidno propusjan, a podjela karata na zone tribina, travnjaka i Headbangers pit (ispred bine) takođe nije vrlo striktno držana, pa je publika bila dosta slobodna što se raspoređala tiče. Golemi stadion mogao je primiti i daleko više fanova, no nipošto nije zapisao prazan, da početka koncerta okupilo se 25 – 30 000 ljudi. Jedina zamjera glede tehničkih detalja primjetila se i za sviranja predgrupa, a to

je visina bine. Da je bila tek nešto niža, uštedjela bi mi mnogo energije potrošene stajnjem na prstima (no, tko mi je krv što nisam jeo više špinata i bolje spavao). Strasno frustrirajuća bila je i cijena tekućine na stadionu (hvala Ožujskom!), no na onom toploim vremenu, i u masi ljudi, nije bilo drugog izbora nego pošteno se znojiti, ma kako to skupo ispadalo. Sami Maideni bili su još jedna od stvari toga dana koju su strasno kasnile, no ovaj puta nije do dalmatinskog mentaliteta, već do frontmana Dickinsona (koji je stizaо vlastitum zrakoplovom). No, nakon sat i pol kašnjenja, oko 22:30, cijelokupna publike kao da je zaboravila na to čekanje, i stala očarano gledajući u videozid na kojem se vrtila sekvenca zračne bitke. Drugog svjetskog rata, dok je u audiu pozadini odjevkavao Winston Churchill. Zadnja Churchillova riječ znaciаla je i prve taktove legendarnog hita Aces High, a na njih je publika postala jedna homogena

Pobjeda

massa ljudi koja je skakala, gibala se u svim smjerovima i oduševljeno pružala ruke u euforiji. Sama konceptacija turneve, pod nazivom Somwhere Back in Time, bila je svojevrsna retrospektiva sastavljena od stvari s prihv sedam albuma, tako da su se redom razili sami hitovi onog klasičnog, najboljeg razdoblja Maidena. Nenadmašni Dickinson vodio je kroz koncert, sveosredno poduprli publiku, što se pjevanja tiče, a i ostali članovi benda (Harris, Murray, Smith, Gers i McBrain) bili su na očekivanju odlječnog razinu. Svirali su i ulagali svu svoju energiju u scenski nastup, kao da su još u dvadesetima, a ne u pedesetima. Tako su, kroz oko 2 sata svirke, očarali s hitovima kao što su 2 Minutes to Midnight, The Trooper, Wasted Years, The Number of The Beast, Can I Play With Madness?, Powerslave, Clairvoyant, Fear of The Dark, Moonchild, Iron Maiden, pa čak i legendarnim epskim (Coleridgeovim) Rime of The Ancient Mariner. Kroz pojedine Dickinsonove komentare između pjesama publika se mogla i poštено nasmjati, ali isto tako i vidjeti koliko su Maideni

zadovoljni okupljenom masom, nastuprot prošlog hrvatskog koncerta, kada ih je zasmatala malobrojnost. Svjetlosnih i pirotehničkih efekata bilo je pregršt, dvaput je na sceni izlažala legendarna maskota Eddie, a gotovo svaka pjesma imala je i svoju posebnu kulisu u pozadini bine. No, bilo je zapravo teško, tijekom tогa koncerta, izići iz transa glazbe i efekata, iz te zasićenosti biještavinim detaljima, te shvatiti kako se napokon uživo dogada sve ono što se gledalo na spotovima i DVD-ima. To otrježnjenje počelo je polaganjem tek prvim tonovima starog hita Hallowed Be Thy Name, kada je, nakon oduševljenja pjesmom, svrnuo došlo de glave da je to doista zadnja, i da je jednom veličanstvenom spektaklu napokon došao kraj. Prigodna utjehu nakon odlaska Maidena s bine pružila je pјajtonica Allways Look on The Bright Side of Life puštena na razglasu, a publika se počela razazlati, još uviјek hipnotizirana vidjenim spektaklom. Potrajal je neko vrijeme prije nego se na masa ljudi ispraznila sa stadiona, no barem je u tim trenutcima svatko bio pun

oduševljenih komentara na račun viđenog, te nije bilo teško prikratiti vrijeme. O uspjehu samog koncerta posebno dobro govori i činjenica da doista nijedne nije bilo loših kritika, već upravo suprotno, što je svakako velika stvar kada uzmemimo u obzir ovdaljiju klimu.

Nakon najmužnijeg sredivanja doj-mova, preostalo je još vratiti se na ishodišnu točku puta. To je bilo podosta problematično, jer su autobusi mahom bili popunjeni i rezervirani, uslijed općeg pražnjenja Splita koje je nastupilo. No, to je već neka druga priča. Lajt motiv te jest da sam ipak našao mjesto u jednom busu, uvalio se u sjedalo, nabio mp3 na uši, i ponovno zavratio Maidene, vrćeći paralelno još vrlo sveže slike vidjenog čuda. Nakon više od 24 sata nespavanja, zaključih još samo da je i te kako isplativo čekati po godinu dana ovakve događaje, samo da ih je barem nešto malo češće.

Zvonimir Glavaš
bivši učenik

Vafli, Bjelorusi

Taizé je selo i zajednica u francuskoj pokrajini Saône-et-Loire, Burgundija. Nalazi se u središnjoj Francuskoj, blizu Mâcona. U Taizéu se nalazi međunarodna redovnička, ekumenska zajednica osnovana 1940. od Brata Roger-a, i danas broji oko stotinjak braće iz različitih država i različitih kršćanskih tradicija.

Taizé je isto poznat i kao mjesto hodočašća, a uglavnom mladih. Svaki tjedan, stotine i tisuće posjetitelja, uglavnom u dobi od 17 - 30 godina, posjećuje Taizé da dožive iskustvo molitve i zajedničkog suživota.

Kada je 6 lipjnih, zgodnih i nadasve odlučnih dama odlučilo krenuti na „put spoznaje“ okolina je ostala u šoku, no otkriviš destinaciju svog „hodočašća“ odale su svoje prave namjere.

Belgija! Zemlja „stražnjica-mi-se-smrzla“ (profesorica Bilandžić je

rekla da moramo napisati stražnjica umjesto dupe), autobusnim hodom dva dana udaljena, visokih cijena, visoko kaloričnih vafli i krumpira, skupih čokolada i jefitina višnjica piva ostavila je već spomenute bez daha. Naravno da sam cilj dolaska nije bilo pretjerano uživanje u blagodatima ove zemlje već nasuprot, duhovna obnova s otprilike 70.000 mladih Evropljana (oh, koliko fejsbukova). Potlačene i ucijenjene zbog nedovoljnog „staža“ pohadanja ovakvih „eventova“ morale su prihvatići posao „i-ja-želim-skupljati-smeće-svih-5-dana-za-70.000-ljudi“ u prostorijama Expo-a (15 hala). Iako im je obećano da će biti smještene u centru grada ako prihvate „prijava“ posao, smještene su u „nema-ga-nakarti“ selu Haren. Ni pola sata nakon

traženja spomenute lokacije primorane su upoznati „odaje“ policijske postaje jer je dotična A.M.V. ostavila torbe u sredstvu javnog prijevoza. No 6 dama svojom simpatičnošću i ljupkošću nikoga nisu ostavile ravnođušnim, pa ni vozača koji je krenuo suprotnim smjerom ne obaziruju se na preostale putnike ne bi li damama vratio izgubljene stvari. Ugodne i srdačno dočekane (A. i M. kod zubara, V. i D. kod penzionera, D. i G. kod apotekara koji stedi na grijanju) započele su svoju višesatnu potragu za kvalitetnim šopingom, ne sluteći da im briselske ulice pružaju puno više.

Kako je bilo gotovo nemoguće održati šopingholičarske ambicije 6 đevojaka, uslijedilo je neizbjegljivo razdvajanje grupe ili stvaranje kompromisa. Tako je Vadlja vukla Gracijs po trgovinama s CD-ima u potražnju korejske „glazbe“, dok ju je Gracija ushićeno vukla na drugi kraj ulice uvjerenjući ju da ona sa svojih 41/42 u nogama stane u zadnji broj *preprevidnih* (tako je ona rekla) cipele 37.

Tako su već spomenute dame napustile formaciju «Seks i grada» i uputile se smjerovima briselskog podzemlja (čitaj metro) u nadji pronalaska svjetski popularne, pomalo bolesne izložbe ljudskoga tijela. Kako nam je jedini putokaz bio „ogoljen“ jelen nasred trga ostale smo prepustene na milost i

Mi s Portugalima

i Portugalci

Lijevo - Dorotea Kutleša, 160 cm
Desno - Matea Vadžja, 183 cm
Muzej optičkih varki, Nürnberg

prije ponoci u lokalnu crkvicu, udobno smo se smjestile te pjevali kršćanske pjesme tik prije ponoci, a na samu 2009. po Kristu smo više ni manje „pljeskali“. Nakon nezaboravnog dočeka, uputili smo se na još nezaboravni „after-party“ u župi. Tamo smo naime predstavljali svoj narod zajedno s Bosancima pjevajući stare hitove tipa „Leteci medvjedići“ (toliko o kulturnoj baštini). Fajront je bio u pola 2, tek toliko da nam ne bude previše zabave.

Iako je bilo bolno iskustvo, bolji provod poslijе novogodišnje zabave imale su D&G.

Budući da je njihov domaćin iskazao veliko povjerenje u njih, dao im je ključeve stana s napomenom da se ulazna protuprovalna vrata teže otključavaju. Kad su se vratile, ne samo da

zajedničkim snagama nisu mogle otvoriti vrata, već je brava bila smrznuta. I tako su bespomoćno

samilost naše slabe orientacije i tako dotične dame ostadeće pokradene i zaglavljene u garaži podzemne željeznice na sat vremena.

Cijeli put je bio ispunjen epizodama koje bi se mogle unucima pričati. Jedna od njih je ta da smo naše drage Bjeloruske sreli čak triput u bespućima glavnog belgijskog grada. Iako smo prokljinjali sve moguće planove grada, metroa, stanice, ulice, vlakove, tramvaje, buseve i sve ostalo što nam je «priopoglo» da se izgubimo, sve muke su odagnane kad smo ugledali u hladnom centru. Fjodora (nije Mihajlović Dostojevski), Ihara i ostale čija su imena prebjeloruska da bi ih razumjeli i zapamtili. Zajedno smo tražili zgrade i autobusne stanice, a kad smo trebali svatko na svoju stranu, u strahu da ih nećemo više vidjeti,

izgrili smo se i izljubili, razmijenili mailove i fejsbuke i čeznutljivo gledali kako nam mašu sa stanice u metrou dok naš vlak polako odmiče (ah, romantika). Možete zamisliti obostrano iznenadjenje kad smo se sreli opet sutradan na sudbonosnom metrou, i još jednom na dan polaska. Sviš fest žena se složilo u jednom: sudeno nam je. I dok ovo čitate, planiraju se posjeti, vjenčanja, veliki posjeti u srcu Bjelorusije i mnoštvo djece i unuka.

Kako su nam propali planovi što se tiće novogodišnjeg slavlja na glavnom trgu Bruxellesa jer metro ne vozi nakon 00:00 te bismo morali ostati vani smrzavajući se sve do prvog busa koji polazi tek u 6:00, bili smo primorani proslaviti ga u crvenom ozračju. Nakon što smo došli 2 sata

sjedile pred ulaznim vratima, koji put otile potražiti lude dobre volje koji će im otvoriti vrata, no na ulici nisu našle nikoga sve dok ih Arapi ne baš dobrih namjera nisu počeli pratiti u stopu. Sklonište su potražile ispod prozora svojih prijateljica, a kad su bile sigurne da ih više neće pratiti, uputile su se natrag prema ulaznim vratima. Pomicrene s činjenicom da će noć provesti na -15, slabo obučene i svježe oprane kose, sjele su pred ulazna vrata čekajući jutro kada će neki stanar otvoriti ta vrata. Počelo je svitati i njih dvije nisu ni stutile da će naći njihov heroj i spasiti ih od smržavanja. Jedini normalan čovjek te večeri bio je kršnji Rus, koji im je s lakoćom otvorio vrata i spasio ih od doručka na ulici.

Još jedna epizoda za unuke svakako je bio cijeli prvi siječnja. Skupa sa Zagrepčanima i Bosancima slučile smo se da nismo imale adekvatni doček nove godine, pa smo ga odlučile same napraviti. Cijeli cijelati provele smo u traženju «zemljaka» noseći oko sva potrebno za zabavu, uključujući i Portugalce. Njih smo sreli u metrou koji se još jednom dokazao kao sudbonosan. Uvjerili smo se kako su Portugalci vrlo susretljivi i dragi momci, da ne spominjem lijepi, zgodni i kršni, kao što su bili trojica koje smo mi sreli, Jonathan, Joao i Frederico, koji pohadaju vojnu akademiju u Lisabonu... Pa si vi mislite u kojem smo transu bile. Pored njih smo sreli i drugare preko Dunava, reportere s Radiotelevizije Republike Srpske, Novosadane, Banjalužane, Beogradane

trpeljivost, još Poljake i Francuze (s kojima smo pjevali «Bratec Martin») i našeg Franeta s Braću koji nas je osvojio anegdotom, kad se našao sam samcat u metrou i prvo što mu je palo na pamet je bilo da nasred metra stane i pjeva «Lijepu našu» i «da viđiš svita što se okupija». Sve smo zackružili kuhanim vinom i belgijskim krušnircima blizu klizališta.

Jutro poslijе bilo je obilježeno parkiranjem, (pre)obilnim doručkom, vučom torba po svim mogućim prijevoznim sredstvima, gužvom na parkiralištu Expo-a koje je veliko otpriklikao Donji Grad, ukrcavanje u bus i sveopće iznenadenje kad su naši Portugalci, koji uopće nisu illi busevima i nisu ni morali taj dan na Expo, došli potražiti između nekoliko

oproste se s nama. Sve su žene iz busa bile ljubomorne dok smo se mi s njima grile i ljubile za «gud-baj». Teška srca oprostimo se s njima, naravno pokupivši fejsbuke, brojeve mobitela, msn-ove i ostale potrebitne za dogovaranje vjenčanja i planiranja turneje po Europi.

Uskoro smo krenuli u smjeru rodne grude, nakon što smo se i s Bosancima i Zagrepčanima i Portugalcima usuglasili u jednoj stvari: vidimo se sljedeće godine u Poljskoj!

Ana Mateja Vuković 4.a,
Dea Krčkić 3.c,
Matea Vadža 4.a,
Gracija Režić, 3.c

Radionica informiranja o Europskoj uniji.

Promišljanje i razgovor predvode poslanik Europskog parlamenta, predstavnik Europskog gospodarskog i društvenog odbora i mladi koji rade u europskim institucijama.

Mi s Bjelorusima

Ivona Felja igra na Azorima

Vukla me traka!

Otok Pico? Takva je bila i moja reakcija kad sam čula da se baš tamо održava poznati odbojkaški CEV Cup u kojem moј klub sudjeluje već tri godine zaredom. Ni samo sudjelovanje na natjecanju nije bilo toliko uzbudljivo koliko pomisao na to da će prvi put letjeti avionom. Iskreno, bojala sam se. Unatoč tomu što nam je plan puta već bio poznat, nitko nije iustinu bio svjestan koliko je put naporan.

Krenuli smo iz Zagreba, a do samog smot otoka presjedali tri puta. Na otoku nas je dočekala kiša i temperature slične ovima u našim krajevima. Naime, otok Pico nalazi se u samom središtu Atlantskog oceana, točno na pola puta između Sjeverne Amerike i Pirinejskog poluotoka, te je jedan od devet Azornih otoka.

Na prvi sam pogled imala dojam da se radi o nekom egzotičnom otoku s prelijepim plazama, no Pico je zapravo vulkanski otok pun kamenja. Unatoč tomu ima prelijepu i raznoliku prirodu. Nakon što smo se smjesili, otisli smo na večeru. Znala sam da im u prehrani uglavnom prevla-

dava riba, ali sam se svejedno ugodno iznenadila vidjevši toliko načina na koje ju pripremaju. Ondje nas je u ugodnom raspoloženju dočekala protivnička ekipa, cure iz kluba Ribeirense Pico. Kao dobri domaćini, ponudile su se da nam ujutru pokažu sve ljepote otoka, tako da uopće nisam imala osjećaj da ćemo već idući dan zaigrati protiv njih. Budući da je sam put trajao duže od boravka, nisam stigla obići sve što sam htjela, između ostalog ni otići na vulkan. Ali na sreću, vidjela sam duspine što mi je bila velika želja. Nakon turističkog dijela, uslijedilo je i onaj sportski - utakmica koja je bila razlog našem dolasku.

Sama je utakmica bila vrlo neizvjesna, a ono što ju je učinilo još zanimljivijom bilo je prokušnjavanje dvorane zbog kojeg je utakmica odgodenja na sat vremena! Nakon prekida, loptu na više nije slušala te smo izgubili s malom razlikom. Po završetku utakmice, uslijedilo je raočaranje, ali ne zbog poraza, budući da se radilo o vrlo jakim protivnicima, nego je razlog tomu bio naš skor

povratak u Osijek.

Put do Osijeka bio je još naporniji, zbog više presjedanja i prilično loše organizacije. Jednu smo noć čak proveli spavajući na lisabonskom aerodromu! Budući da se nismo mogli dosjetiti mjesta na aerodromu gdje bismo prenocići, dvjema curama pala je na pamet ideja da spavamo na traci za prtljagu; u tom se trenutku to činilo jednim rješenjem! Sve bi bilo dobro da me nije probudilo pokretanje trake, koja me vukla prema mjestu gdje je smještena prtljaga. Na sreću, radio se o šali koju su nam pripremili djelatnici aerodroma.

No, ni naporan put ni noćenje u zračnoj luci nisu pokvarili moj pozitivan doživljaj o samom putovanju te oduševljenje otokom i mještanima. Iako smo izgubili utakmicu, nisam se nimalo osjećala kao gubitnik jer sam tim putem obogaćena za još jedno životno iskustvo. Što je još važnije, upoznala sam velik broj dragih ljudi i posjetila otok na koji sa sigurnošću mogu tvrditi da ga sama ne bih nikada posjetila.

Ivona Felja, 3.b

Maturalno putovanje u Grčku

Sad kad živ

Doma, Zvona i Marina starke

...d kamenje

Cure s

Iako smo prije toga bili prisiljeni ići u školu četiri dana, pa i na sam dan polaska (čitajte: bezuspješno pokušaji nagovaranja patera Matića da nas oslobođi nastave), mi, maturanti IKG-a, zaputili smo se u prostranstvo o kojima smo dotad samo slušali (ili čitali u Semperu). Glavna je destinacija bila Grčka, prijestolnica kulture, ili pak, kako ju sve češće karakteriziraju, prijestolnica Balkana, pa smo kremljani puni nade da nam je silna i da nam dobro stoji i da bar ne gori kao prošlogodišnjim maturantima. Vožnja busom imala je svoje standardne i malo manje standardne dijelove, kao npr.: benzinska ova, ve-ce onaj i, naravno, izlet na granici s našim drugarima po Piranskom zaljevu, a svega toga popraćenog pjevanjem «himne» maturalca «Svi pjevaju, ja ne čujem» neumornošću i entuzijazmom koji bi oslobođio legendu naše estrade, Mišu Kovača (ft. 4.a i 4.b), svih mogućih suicidalnih misli i ispunio mu život dugama i tratinčicama. Nakon poduzeća trukcanja, izgužvanju i pomalo hiperaktivni od održavanja stalne atmosfere u autobusu, promolili smo glave pod venecijansko nebo. Tamo je većina vremena odlazila na slikanje, pokoji suvenir, i skupu kavu negde blizu Trga sv. Marka, gdje su nas čudno gledali jer izgleda da se tamošnji puk ne budi prije 10 (a mi zasjeli u 9), a omištadina ne «visi» po kavama kao što

je to običaj kod nas. Svijetli je trenutak razgledavanja (osim vrlo inteligentnog plasiranja golubova po trgu) bio kad nam je profesor Žerić ukazao na naš «čamčić» koji nas je trebao s talijanskih prevesti na običane obale. Prizor je bio poprilično očaravajuć, budući da mu je trebalо sigurno više od pola minute da nam nestane s vidika. Ta je scena mnogima ostavila čeljust u položaju kakav možete vidjeti jedino kod Toma, Jerryja i njihovih kolega, a ostatak tijela nam je prizemljilo podsjećanje na glazbenu temu Titana. No, nismo se dali pokolebiti. Ubroz smo kročili u prije spomenuti «čamčić», koji je iznutra izgledao više као hotel s pet zvjezdica. Odmah smo provjerili gdje se nalaze nama najvažnije institucije: bazen i disk. Snalaženje po brodu smo svladali, pa nas je profesor Beissmann motivirao za «brčanje» u bazenu. Ugodno smo se izmenadili kad smo saznali da na brodu ima još «načina», još jedna škola na maturalcu, iz Pule. Nakon kupanja i klopanja, s njima smo se ponovo sreli u disku, gdje smo doslovce plesali dok nismo crkli. Bilo je tu i anegdotu kao naprimjer naš LS, Lovljen je po cijelom brodu od strane nezauzimne Pušjanke, koju se nekako na kraju ipak mješio, ili samo uspijelno pobjegao. Većih ljubavi, vjenčanja, trudnoća i ostalih povezivanja istok-zapad: RH nije bilo, koliko mi je poznato. Ujutro na brodu nas je

im u tuđini

dočekao sličan scenarij kao u Veneciji. Mi polutavari tražimo mjesto gdje ćemo popiti kavu, putni podvojnike da malo plasnu i gledati mno gliko između podna, i neponik se usmjerimo u kafiću i narativno pravu (otro) grčku kavu (ne daj flore da kažeš turšku da ne bi nastali problemi na nacionalnoj razini), malo se osvrnemo, kad ono oko nas samo «čikes» sedeset plus odmaraja od života. Ali kako nasi rijetko što može spriječiti kad je posljedica kava, generacijski jaz bio je elegantno ignoriran. Mini krtarenje i ne baš tako mnu provod su ubroj bili gotovi, pa smo nekoliko sati podigle pristalci u luci čijeg se imena ne sijecamo baš pretjerano i po prvi put dotakli pravo (otro) grčko llo. Slijedila je vožnja do Kakambake, usputno stajanje i trudnjenje mjestu za «prički i popit kavu» što je ušavari bila prava potraga jer se tekimo «ne da raditi jer je njima vruće» (a jedin). Zatim smještaj u hotel koji je ugledao dostojno svih svojih vožnjaka, i trening na bazen preko nego što se zatvori. Kako je bazen na brodu bio ipak mrvica malen za sve potrebne akrobacije, te smo si deli prvega oduška s grijarem, skakanjem, pobjegnjem, utrivanjem, uglavnom aktivnim ispoljavanjem željenja za povoljnim kariranjem nas kao sinkroniziranih plivača. Poslije smo se osušili, na večeri se najeli prave grčke hrane po krenuli u planove za izlazak te večeri. Prvo smo po preporuci sili u

kupnju suvenira. Cjerkali smo se k'io blesavi (također po preporuci), dok su bako koje drže trgovine sa svojim djedama njih nekde po ramenu i vikale na njih na prškom kad bi oni prihvatali neku cijenu. Onda je slijedio naš vlastiti dernek, naslikavanje, krevljene, dizanje morala i raspoloženja, pa pohod na kafiće, bareve i kafiće, gdje smo mi, prave hrvatske djevojke, bile prava atrakcija. Ponovo smo streljali Puljane jer su bili u hotelu prešo puta našeg. Dalje je scenarij vjerenjem poznat – zapoželi smo neki kafić, počeli glazbu, i opet plesali dole noge i stra nisu otkazala. Ujutro se raspokon krenulo u hotel koji nam je soliko prava bio najavljuvan – Alkion u Vrachatija. Čula smo da je edličan i lukišvan, ali ono što smo vidjeli je premeđilo sva očekivanja. Hotel je izgledao ne za pet zvjezdica, nego za cijelu galaksiju. Smještali smo se, po prvi put pošteno raspakirali i krenuli u razgledavanje hotela. Kakav je hotel bio možete zaključiti iz same činjenice da ga se moglo razgledavati. Kuće, bažen, pješme, igralište za odbojku, mali nogomet, košarku, zeleno gdje god pogledaš, plaža, odlična hrana, pokoji zgodni konobar... To su grčke prirodne ljepote. Boravak u hotelu bio je ispreplaćen vožnjama do Atena i razgledavanjem iste. Kamenje ovo, kamenje ono, kip tu, kip tamo, vložak ovaj, izložak onaj, vidje dječo ovo vam

Mali dio 4.b

Pozeni...

profesorom Zorićem

Sestorica veličanstvenih

Generacija maturanata '08./'09.

je to i što odatle iz vremena tog i tog, mnogo lijepo, mnogo lijepo, a ujedno i učim uvećati, pa slobodno vrijeme jednako gorski gorski gorski šoping šoping šoping jednako, bildanje želudaca i bušenja. Hodali smo po Atenu u uobičajenom izdanju, ruku punih vrećica punih odjeće i ostalih stvari, dok je sa svih strana pljuštalo »dobra cesta, dobra cesta, ar ju fimo kroejša, speli prais for juš. Većinu smo vremena u hotelu iskoristavali za kupanje u bazenu i s mediteranu na plaži (ne brimate se, ostali smo koliko toliko nespajeni, kako od strice, tako i od meduze). Večeras na Plaki bilo je dočivljajući zvanična - zgodni plesaci i plesačice, konobar, dobra hrana, plesanje sirkajka i opće raspoloženo veselje, samo što Mate nije morao sklopiti prijatelje. Jedan od mnogih lajmotova te večeri bio je čovjek koji nas je dočekao ispred restorana, kojeg je netko očito naučio samo hrvatske riječi koje bi na televiziji bili zamjenjene slavenskim "piji" plus još sveprisutim »dobra cesta« i »tu ojroš«. Ta četiri blažena dana u Aliku su, svih se skloštimo, bili prehrzo gotovi, i već smo krenuli u još jednu

noć na brodu. Ovaj put nije bio nikog osim nas na brodu, ali nas to definitivno nije spriječilo u zabavi. Najzanimljivije je bio bilo pjevanje uz pratnju profesora Jukića na bijelom klaviru što je stajao u kafici na brodu. Pjesnici smo pozvali svih gostiju, neki su čak i mislili da smo organizirana glazbena točka za tu večer. Noć je uglavnom obilježena nesporavanjem i sjedenjem po svim mogućim hodnicima po brodu, ispuštanjem kave uz cigarete, i čudnim poslednjim osobama zbez istih akacija. Jutro je urazio tomu prehrzu došlo, i već smo morali iseljavati iz kabine. Posljeda toga smo se našli u San Marini, u kojem se uglavnom nismo mislili dalje od pizzerija i trgovina sa zippo upaljačima i parfemima za pet sojina. Nigdje prošlo dugo i već smo, punih želudaca i vrećica i praznih mješura, krenuli za Osijk. Atmosfera opet na visini, osad kad živim u Sudini, moje srce same veselje... Mi nismo nimalo venili, ali smo jedva dočekali platiti karu hrvatskim kunama. Tamo negdje kod Đakova vozač nas je pitao tko želi da se okreнемo i natrag za Grčku, i cijeli autobus je bio u

Gdje je Juna?

konsenzusu da bi svih nagradije na još deset, dvadeset, trideset dans natrag, sve dok nam ne dosadi (nko je to uopće moguće). Kad smo naposlijetku stigli u našu slavonsku metropolu, postali smo svjesni naše istine, nigdje nije kao doma, ali mi doma nije kao u Grčkoj. Znamo da se takvo netko doživi samo jednom u životu ali mi bismo svejedno – ponovili.

Ana Matija Vuković, 4.a

Ivan Vicković trepira bilijar

Teško je pool biti cool

Od petnaestog stoljeća sve do danas, bilijar je zadržao svoju popularnost, kao zabavna igra. U počecima se igralo na dvorovima i u kućama uglednika, dok ga danas najčešće nalazimo u kafićima, specijaliziranim dvoranama i kućama njegovih obožavatelja. U našoj školi nalazimo jednu od mlađih nuda ovog neobičnog sporta. Riječ je o učeniku 3. a razreda, Ivanu Vickoviću, koji slobodno vrijeme najradije utroši na partiju dobrog bilijara. Ivan igra u klubu «Plan B», te ga redovito predstavlja nastupima na Regionalnoj ligi Slavonije i Baranje. U sljedećim nekoliko redaka možete pročitati njegova iskustva, mišljenja i savjete.

Koliko dugo treniraš bilijar u klubu?

Ivan: U klubu pola godine, ali ga igrum godinu i pol.

Koliko često igraš?

Ivan: U prosjeku tri puta tjedno, ligu igrum jednom tjedno, a petkom i subotom popodne treniram.

Što ti je sve potrebno za igru?

Ivan: Potreban mi je štap, *kicks* (ono za čišćenje štapa, op.a.), i kada igratim važnije susrete postoji *dress-code* koji se sastoji od košulje, hlača na crtu i cipela.

Možeš li nam ukratko opisati jedan susret u ligi?

Ivan: Igra se dva *singla*, jedan u parovima, zatim ponovno dva *singla*, putop Davis Cupa, set traje do 7 dobivenih partija. Još je bitno da jedan igrač ne može igrati više od jednog meča.

Spomenuo si kako si sudjelovaš i u kvalifikacijama za CroCup. Što je CroCup i kako su završile kvalifikacije?

Ivan: Došao sam do drugog kola, i zatim izgubio od drugog nositelja, s rezultatom 8:9. To je zapravo prvenstvo u kojem sudjeluje cijela država, igraju se kvalifikacije u 4 regije i po rezultatima u pojedinim regijama služe se porevak.

Ubraja li se bilijar u sport?

Ivan: Ubraja se u sportove, već dva puta je izglasan kao olimpijski sport, no postoje polemike između Amerikanaca i Britanaca oko vrste koja će se igrati, dakle snooker ili pool.

Znajuš li se puno dok igraš biljar?

Ivan: Znajuš se zbog sparine u dvorani i dima cigareta, ali ne zato što igratim bilijar.

Koje se tipične ozljede mogu zaraditi igrajući bilijar?

Ivan: Ozljede leda zbog zgrijbljenosti, i ozljede šake i ruke.

Smije li igrač lupiti drugog igrača štapom tijekom partije, i što se dogodi ako to učini?

Ivan: To se nikada nije dogodilo, ali kada bi se dogodilo igrač bi bio izravno diskvalificiran sa turnira,

a zatim bi mu se smanjila šansa za ponovni nastup na bilo kojem natjecanju.

Možeš li se pobjedom na CroCupu kupiti novi BMW?

Ivan: Nema nagrade za pobjedu na CroCupu, ali pobjom se osigurava nastup na EuroTouru, koji nude bogate nagrade.

Koliko ljudi te obično gleda kad nastupaš na nekom natjecanju? Postoji li i prijenos na nekoj od televizija?

Ivan: Ne gledaju mene često, ja obično i izbjegavam pogled, ne volim nepotrebni publicitet. Naše televizije nisu zainteresirane za takve događaje, i biljar mi nije interesantan kao neki drugi sportovi.

Možeš li nam reći osnovne razlike između poola i snookera?

Ivan: Razlika je u veličini stola. Rupe i kugle su manje u snookeru, postoje bodovi i cilj ih je što više skupiti, a u poolu je cilj ubaciti određenu kuglu u rupu.

Je li bilijar skup sport?

Ivan: U principu je, u slučaju da želite imati svoju opremu. Štap košta od sto kuna do petnaest tisuća kuna, dok je najam stola obično tridesetak kuna po satu, a ukoliko želite imati vlastiti, morate imati barem pet tisuća kuna pri ruci.

Možeš li dati koji koristan savjet za značajniju čitatelje koji žele poboljšati svoju igru?

Ivan: Potrebno je imati malo talenta, no i upornost i volja su itekako važni.

Filip Kurbanović, 3. a

Intervju s odbojkaškom zvijezdom IKG-a Ivonom Feljom

Preko mreže do zvijezda

Ivana Felja, vjerojatno najpoznatija sportašica Isusovačke klasične gimnazije, progovorila je za Semper kako se nosi s obavezama svakodnevnih treninga, koliko zadovoljstva joj donosi odbojka, te o svojim dosadašnjim pobjedama i porazima.

Ivana se odbojkom bavi od petog razreda osnovne škole, kada je počela trenirati u školskom klubu. Njena karijera se zahvatava kada u sedmom razredu dolazi u klub "Pivovara Osijek". Zahvaljujući profesoru tjelesne kulture, na čiji je nagovor otišla na prvi trening, u odbojkaškim vodama nalazi se

već sedam godina.

Njeno najveće dostignuće je prvo mjesto u državi u starijoj konkurenциji u odbojci na pijesku na Sportskim Igrama Mladih 2008. godine u Splitu. Trenutno s klubom igra u Interligi, s čijom se seniorskom ekipom prošle godine izborila za 2. mjesto na državnoj razini.

Na pitanje o tome kako uskladjuje školu i obaveze svakodnevnog treninga, Ivona je odgovorila:

„Lakše mi se organizirati kad imam treninge jer kad dodem iz škole znam ako mislim nešto naučiti da to moram napraviti do 19 sati jer poslijе treninga neću imati snage za to. Ako se ne organiziram dobro, naravno da nemam vremena.“

Uz tolike obaveze svakodnevнog treninga i česte utakmice, Ivoni ne ostaje mnogo vremena za izlaska i druženje s prijateljima. Očito je da takav tempo zahtjeva mnogo odricanja, no povjerila nam je da ponекad ni profesori nemaju previše razumijevanja za njen pretrpani raspored. Unatoč tome, Ivona uspijeva biti odlična učenica.

„Smatram da bi se svi u pubertetu trebali nećitim baviti. Meni trening poslijе učenja dobro dove jer se tada opustim. A uostalom, dok treniram imam više snage za sve ostalo. Jedna od prednosti je i što znam da dok treniram mogu jesti koliko želim (smijeh). Uz sve to, kroz odbojku sam upoznala

mnogo ljudi i sklopila puno prijateljstava, putovala u razne države i gradove gdje nikad ne bih otišla sama. Također nadam se da će mi odbojka na neki način pomoći pri upisu na željeni fakultet.“

Na kraju, kako nam je i sama Ivona rekla, toliko odricanja ipak donosi mnogo zadovoljstva i koristi, te je jasno zašto je Ivona dugi niz godina ustrajala u svojoj ljubavi, odbojci. A mi joj prije svega želimo još mnogo sportskih uspjeha i nastavak njene karijere istom uzlaznom putanjom.

Slavica Grgić, 3. b

Leonov Kutak

za lijepi trenutak

P
R
O
N
A
D
I
T
E

Pomožite mrakantu da
nađe put do Mejstera!
Metal or death!

Black metal sudoku

	IV		VII			III	
VI				VIII	I		VII
	I	III					V
	III	VIII	VII	I			
V					II	I	
I		VII	VIII				VI
	IX			VI		VII	

Zabavni Linkovi

<http://www.southparkstudios.com/> - stranica koja sadrži sve epizode vašeg najomiljenijeg crtica South Parka! Uživajte i u ostalim zabavnim sadržajima

<http://www.sandiegozoo.org/pandacam/index.html> - uživajte u društvu najzabavnijih i najseksy panda, UŽIVO iz jednog od američkih zooloških vrtova

<http://www.astrogog.com/> - zabavni horoskop s raznim dodatcima

na <http://www.google.hr/> u tražilicu upišite "find Chuck Norris", nakon toga odaberite opciju "prati me sreća" ili "I'm feeling lucky" — be afraid, be very afraid

Ispričavani se vjernimi čitateljima Leonovog kutaka zbog neuspjeleg pokusa rješavanja prosljedinskih zagonečki. Jednostavno su bili preteški za ljudski mozak, barem mo... hvala!

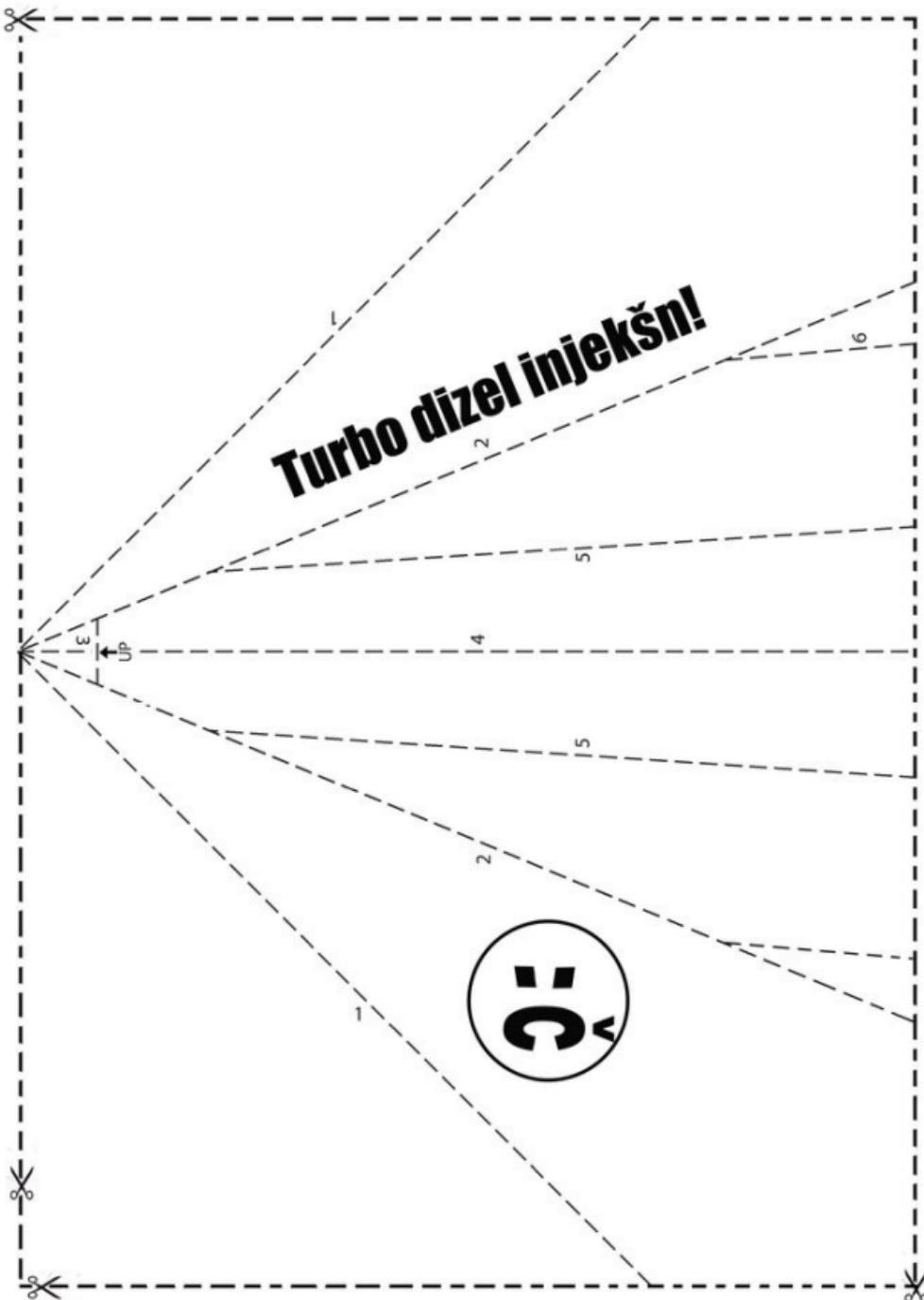
I da.... rješenja u sljedećem broju

Leon Smijanjić 3, c

Kako se ne jede kineska hrana:

Turbo dízel injekšn!

Kak' to make an avijon?

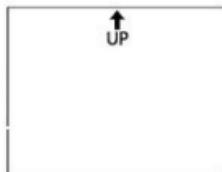

①

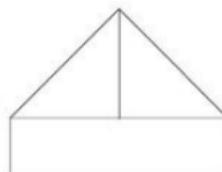
Škarama odrežite dio predloška sa iscrtkanim oznakama

②

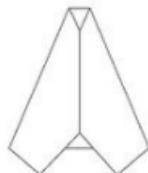
Okrenite stranicu sa iscrtkanim oznakama tako da tekst i strijelica budu okrenuti prema gore.

③

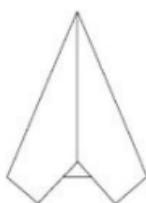
Savijte lijevi i desni kut do oznake 1

Savijte do oznake 3

⑤

④

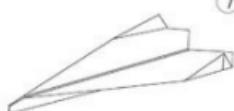
Savijte lijevu i desnú stranu do oznake 2

Savijte desnu polovicu preko lijeve do oznake 4 tako da se vanjski rubovi aviona poravnaju

⑥

Savijte krila do oznake 5 i krilca do oznake 6

⑦